Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Pontoppidan, Henrik.; Henrik Pontoppidan.
Titel | Title:	Et Kærligheds-Eventyr
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	2000 Eks.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn ; Kristiania : Gyldendal, 1918
Fysiske størrelse | Physical extent:	135 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, - 237

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020835142

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

HENRIK PONTOPPIDAN

ET KÆRLIGHEDS-EVENTYR

1919. 1224

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK FORLAG - KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXVIII

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

ET KÆRLIGHEDSEVENTYR

HENRIK PONTOPPIDAN

ET KÆRLIGHEDS-EVENTYR

GYLDENDALSKE BOGHANDEL - NORDISK FORLAG - KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
MDCCCCXVIII

Oplag: 2000 Eksemplarer.

FR. BAGGES KGL. HOFBOGTRYKKERI
KØBENHAVN

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I.

Tolv hundrede Fod over Dalen sad en Eftermiddag to Mennesker og holdt Rast i Skyggen af et enligt Fyrretræ. Det var Gabriel Vadum og Fru Ingrid. De var paa Vej hjem fra en Udflugt i Bjergene. Som oppe fra en Sky saae de ned over den vidtstrakte Slette, der laa under dem i en flimrende Lystaage. De kunde akkurat skelne de enkelte Huse i den lille Landsby, hvor de for Tiden boede. Set heroppe fra Højden tog den sig ud som en Samling Bistader. I Nærheden af Byen var en lukket Bro ført over Bjergafløbet paa en Række høje Stylter, hvorom Strømmen skummede, saa det var, som om den her dannede et lille Vandfald.

Gabriel Vadum havde lagt Hatten ved Siden af sig i Lyngen. Han var en stor og plumpt bygget Mand i Slutningen af Tredi-

verne med et mørkebrunt Skæg langt ned over Brystet. En af de mange Solpletter i Fyrrekronens Skygge ramte hans Kind, gennemglødede Øret og lagde som en Politur over Pandehvælvet og den halvskallede Isse. Han holdt begge Hænderne knuget omkring Stokkehaandtaget og saae ud for sig med et lidende Udtryk.

Et Par Gange havde hans smaa, mørke Øjne vendt sig i Uro mod Fru Ingrid. Hun sad fremoverbøjet og støttede Hagen med sin Haand, mens hun tankefuldt stirrede ned over Dalen. Hendes anden Haand laa paa hans Knæ. Og i denne Stilling havde hun siddet længe uden at sige noget og uden at mærke Vennens vagtsomme Øjekast.

Hun var en halv Snes Aar yngre end han, lys af Skikkelse, lidt fregnet paa Panden af Sommersolen men med smukke og regelmæssige Træk. Ogsaa over hende var der stænket et Par gyldne Solpletter. De dirrede paa hendes Kjole som levende Væsner. Omkring sit rødlig-blonde Haar havde hun bundet et hvidt Slør, der sad stramt over Baghovedet som en lille Hue med en stor Sløjfe i Nakken.

»Hvad tænker du paa, Ingrid?« spurgte Gabriel Vadum tilsidst.

Hun vaagnede op. Langsomt løftede hun

Hovedet og lagde sig tungt ind til hans Skulder.

»At jeg holder af dig!« sagde hun og lukkede Øjnene.

Gabriel Vadum førte Armen omkring hende og bøjede sin Kind ned til hendes Pande; men hans Ansigt forandrede ikke sit bekymringsfulde Udtryk. Og atter sad de en Tid tavse, mens den mumlende Lyd af en Bjergbæk nede i Skoven naaede op til dem gennem Stilheden.

— — —

»Sig mig, Ingrid, — jeg saae, du fik Brev imorges. Var det ikke hjemme fra Præstegaarden?«

»Jo«.

»Er der noget i Vejen med dine Børn?«

»Hvorfor tror du det?«

»Jeg synes, jeg har kunnet mærke det paa dig«.

Ingrid saae op.

»Har du? Ja, saa kan jeg jo lige saa godt sige det, som det er. De har haft Mæslinger begge to. Har været ret slemt angrebne. Men nu er de helt over det. Kaare er allerede oppe igen. Han er jo en rigtig Bjørneunge, den Dreng!«

Hun havde løftet Hovedet fra hans Skul-

der og givet sig til at knytte Sløret i Nakken, hvor Sløjfen var gaaet op.

»Hvorfor har du ikke fortalt mig det før?«

»Aa du! Jeg har en Fornemmelse af, at du i denne Tid har nok i dine egne Plager, min Ven!«

»Du ser dog, det nytter ikke at ville skjule noget for mig.«

»Det var heller ikke Meningen. Jeg vilde blot ikke sige noget om det idag. Har du ikke tænkt paa, hvad Dag det er? — Nej, det har du velsagtens ikke«.

»Idag. Lad mig se. Er det ikke den syv-ogtyvende Avgust?«

»Jo. Det er idag akkurat et Aar, siden jeg fik det Brev fra dig, som bestemte mig. Det er altsaa paa en Maade vores Forlovelsesdag. Du skrev jo, at dersom du ikke fik Svar fra mig inden to Dage, vilde du rejse bort og aldrig mere komme tilbage«.

Gabriel tog hendes Haand.

»Saa var det af den Grund, jeg imorges fandt de store, smukke Roser paa mit Skrivebord«.

»Ja. Men du skal ikke være ked af, at du ikke huskede Dagen. Jeg forstaar godt, at den ikke kan have den samme Betydning for dig som for mig. Vores Forhold var jo

saa forskellige dengang. — Har jeg forresten nogensinde fortalt dig, at jeg den Formiddag gik langt ud ad Landevejen for at møde Posten? Jeg var saa underlig sikker paa, at der maatte være Brev fra dig. Lige fra om Morgenen havde jeg haft en Uro paa mig, saa jeg ikke kunde sidde stille. Der sad jeg saa paa Grøftekanten og læste dit Brev. Hvor jeg husker Stedet! Jeg tror, jeg sad der i flere Timer. I hvert Fald i to. Der kom ikke et Menneske forbi. Der var bare en Flok Stære, som susede frem og tilbage over Stubmarkerne. I de Timer bestemte jeg mig. Da jeg rejste mig, var jeg din«.

Gabriel Vadums mistænksomme Øjne havde ikke sluppet hende, mens hun fortalte.

»Tænk — et Aar kun!« sagde han prøvende. »Undrer det dig ikke, at det ikke er længere siden?«

»Jeg veed ikke rigtig — baade ja og nej. Den Dag, jeg taler om, synes jeg ikke er saa langt borte. Tværtimod. Men naar jeg tænker paa, at det imorgen kun er et Aar, siden jeg tilstod for Rudolf, at jeg holdt af dig — ja, saa forstaar jeg det ikke. Jeg synes, den forfærdelige Dag ligger tusinde Aar tilbage i Tiden. — Veed du, hvad der næsten for-

undrer mig allermest, naar jeg tænker paa, hvad der dengang skete. Det er min egen Ro. Jeg tror, det var en Slags Sløvhed, der kom over mig efter de mange Ugers voldsomme Sindsbevægelse. Mens Rudolf gik op og ned ad Gulvet og var ude af sig selv af Ophidselse, sad jeg ganske stille og var i Grunden mest forbavset over den Maade, han tog det paa. Da han stillede sig op foran mig og kaldte mig en Skøge, lukkede jeg bare Øjnene og svarede ham ikke. Jeg var ligesom følelsesløs. Der havde jo aldrig før været et ondt Ord imellem os. Jeg havde kun kendt ham som den blideste og mest opofrende Mand i Verden. Saa troede jeg jo ogsaa, at han havde været forberedt, fordi jeg saa længe havde undgaaet ham. Han blev i de Øjeblikke et helt andet Menneske for mig«.

Med sit lidende Udtryk havde Gabriel Vadum vendt Ansigtet bort, mens hun fortalte.

»For at komme tilbage til, hvad vi talte om«, afbrød han hende nu, »du maa love mig, at du ikke oftere vil have Hemmeligheder for mig. Heller ikke, naar det gælder dine Børn. Som jeg siger dig, du kan dog ikke skjule dig for mig. Jeg har altsaa paa

hele Turen idag kunnet mærke, hvor du havde dine Tanker. Og lad mig med det samme fortælle dig noget andet. Jeg hørte i Nat, at du laa og græd . . . eller skjulte, at du græd. Forholder det sig ikke rigtigt?«

Ingrid nikkede.

»Sig mig i fuld Oprigtighed, Ingrid — fortryder du?«

Hun vendte sig imod ham. Og hendes blaa Blik mørknede pludselig.

»Gabriel! Det har du nu spurgt mig om — Gud veed hvor mange Gange«.

»Er det saa underligt? Jeg veed jo, hvor meget du har givet Afkald paa for min Skyld. Jeg vilde ikke have mindste Ret til at gøre dig Bebrejdelser, dersom Længslen efter dine Børn en Dag blev stærkere end dine Følelser for mig. Det ønsker jeg en Gang for alle at sige dig«.

Ingrid lagde Hovedet ned i sin Haand og sad en Stund uden at sige noget.

»Hvor I Mænd er underlige! Man fristes undertiden til at tro, at I slet ikke veed, hvordan det er at holde rigtig af nogen. I er nogle Stakler, er I, — allesammen! Du ogsaa, Gabriel! — Men lad os nu komme videre. Ellers risikerer vi ingen Middagsmad at faa idag«.

Hun kastede Slørets lange Sløjfeender om bag Ryggen og rejste sig.

En Tid fulgtes de tavse paa hver sin Side af Vejen, der snoede sig brat ned i en dyb Skovkløft. Der var baade svalt og lyst derinde under de høje Fyrrekroner. Lyngen, der pletvis dækkede Skovbunden, var høj som et Krat og stod i fuld Blomstring. Et Par Steder førte en Pindebro over den Fjeldbæk, de hele Tiden havde kunnet høre. Den styrtede skummende afsted fra Stenblok til Stenblok og bragte et isnende Kuldepust med sig oppe fra Snemarkerne.

Det var i Længden ikke Ingrid muligt at gaa i den smukke Skov og surmule. Skønt hun i deres smaa Skærmydsler som oftest var den forurettede Part, var hun altid den første til at tilgive. Idet de gik over en af de smalle Broer, hvor de var nødsaget til at nærme sig hinanden, stak hun sin Haand ind under hans Arm.

»Du er da ikke vred, Gabriel?«

Skønt han forsikrede, at han ikke var det, gik han endnu længe tavs og holdt Øjnene i Jorden. Vred var han nu i Virkeligheden heller ikke; men enhver lille Uoverensstemmelse imellem dem efterlod altid hos ham en dyb og langvarig Forstemthed, en syge-

lig Mistro, som han var ude af Stand til at lægge Baand paa. I Dagevis kunde han gaa og ruge over en tilfældig henkastet Bemærkning for at finde ind til en formodet skjult Mening eller forborgen Hensigt.

Saadan gik han ogsaa nu og gentog i Tankerne Ord til andet hele den Samtale, han og Ingrid lige havde ført. Og han sagde til sig selv, at det længe ventede og frygtede Øjeblik, da Ingrid vilde vaagne op af sin Fortryllelse, sikkert nu var nær. Hun forstod det endnu ikke selv. Men der var tydelige Tegn i Sol og Maane, der spaaede hans Lykkes Undergang. I mange af hendes Ytringer fra den senere Tid havde han kunnet fornemme som et ufrivilligt Nødraab fra En, der er ved at komme til sig selv efter en dyb Søvn, og som under sin Opvaagnen endnu klamrer sig til en flygtende Lykkedrøm. Eventyret var ude. Inden længe vilde han miste hende. I sine skjulteste Tanker var hun allerede paa Flugten hjem.

Nu kunde Ingrid ikke længer udholde hans Tavshed. Hun standsede og slog Armene om hans Hals.

»Skal vi da gaa her og tie hinanden tildøde, Gabriel! Bryd dig ikke om, hvad jeg sagde før! Du veed, jeg faar en Raptus en-

gang imellem. Det har du lovet mig ikke at tage dig nær.«

Gabriel tog med begge sine store Hænder omkring hendes Hoved og betragtede hende med sørgmodige Øjne.

»Kys mig!« sagde han.

Og da hun rakte ham sin Mund, kyssede han hende Gang efter Gang med brændende Inderlighed.

»Ingrid! . . . Kære, kære Ingrid!«

II.

I tidligere Dage, før Jernbanerne havde suget Færdselen til sig fra Schweiz's gamle Bjergveje, som efter to tusinde Aars Hjulknirken og Hestetramp paany overgaves til Stenørkenens Tavshed, var den lille Landsby, hvor Gabriel Vadum og Ingrid havde slaaet sig ned for Sommeren, kendt over den halve Verden i det mindste af Navn. Gennem denne Dal gik dengang Rejsestrømmen til og fra Skt. Gotthard, og Byen var et af de fastslaaede Raststeder, hvor der Døgnet rundt var et Røre som paa en Markedsplads. Et Mylder af Herskabskareter, Hyrevogne, Muldyrskærrer og hushøje Fragtlæs opfyldte det store Torv, i hvis Midte der fandtes en Brønd indenfor en Kres af Elmetræer. Kørekarlenes lange Svøber knaldede, og tørstige Heste skreg og bedes ved Vandingstrugene omkring Brønden. Og pludselig gjaldede et Horn, naar en af de mægtige

Postkarosser rumlede ind med et Forspand af seks svære Heste og i en stor Bue kørte op for Gæstgiverstedet »Det gyldne Lam«, mens et Dusin Damer og Herrer fra alle Verdensdele kiggede ud af Vognens mange Vinduer eller strakte Hals fra Pladserne oppe paa Ruffet.

Som et Minde om denne Stortid laa der endnu en Række anselige Gæstgivergaarde omkring Torvet, hvor ogsaa Brønden og de gamle Elmetræer var bevaret. Og et Par Rejsebøger anbefalede vedvarende Stedet til et fordringsløst Publikum, der vilde hvile ud i fredelige Omgivelser.

I en af disse gamle Gæstgivergaarde havde Gabriel og Inger boet siden Midten af Juni. Det var et stort Hus i to Stokværk. Foran det øverste sprang en Svalegang frem, der gik rundt om hele Bygningen. Langsmed Forsiden ud mod Torvet fortsattes Fremspringet med et Halvtag, og under dette var der stillet smaa Borde, hvor Gæsterne kunde nyde Forfriskninger. Bagved Huset laa en lille Have og bag denne igen en Vinmark, der skraanede ned imod Floden.

Gabriel og Ingrid stod indskrevne i Fremmedbogen som Ægtefolk, men var i Virkeligheden ikke gifte. Indtil for et Aar siden

havde Ingrid siddet som velagtet Præstekone i en vestsjællandsk Landsby, da hun til sin Familjes og hele Egnens Bestyrtelse forlod sit Hjem og sine to Smaadrenge for at rejse bort med en Mand, som hun ikke havde kendt mere end et Par Maaneder. Nogen lovformelig Skilsmisse var ikke engang kommen i Stand. Siden havde de flakket omkring i Evropa, havde boet i Paris og Italien, altid paa afsides Steder, hvor de ikke var udsatte for at træffe Landsmænd, der muligvis havde hørt om dem og kendte deres Forhold.

. . . Det blev langt hen paa Eftermiddagen, inden de naaede tilbage fra deres Udflugt. Hotellets øvrige Pensionærer havde for længe siden spist, og der blev derfor dækket til dem udenfor under Halvtaget, hvor de fleste Borde stod ledige.

Her sad Gabriel lidt efter med Hænderne under Hagen og ventede paa, at Ingrid skulde blive færdig med sin Omklædning.

I Anledning af »Forlovelsesdagen« havde han et Øjeblik tænkt paa at bestille en Flaske ekstra god Vin og pynte Bordet med Blomster. Men han havde opgivet det. Han var ikke i Stemning til at feste. Trods Ingrids fornyede Forsikring deroppe i Skoven

kunde han ikke komme bort fra, at det stundede mod Afslutningen.

Og han sagde til sig selv, at det maaske ogsaa var bedst for begge Parter at skilles, mens det endnu kunde ske i Fred og Venskab. Han for sit Vedkommende kunde saa forhaabenlig atter falde til Ro ved sit Arbejde efter den Sindets Adspredthed, der havde gjort det sidste Aar saa ufrugtbart for ham, — dette Arbejde, som Ingrid aldrig havde interesseret sig for, og som hun forresten ogsaa manglede alle Forudsætninger for at forstaa. Det var noget af det første, han havde lagt Mærke til hos hende, at hendes Pande havde en ganske barnlig Form, og nogen stærkt udviklet Forstand gemte den jo heller ikke. Hendes Opvækst i en af Danmarks allermindste Købstæder og hendes senere Liv i en afsides liggende Landsby blandt Bønder og Skolelærere havde heller ikke været fremmende for hendes Aandsudvikling. Tilmed var hun ikke saa lidt af en Stivnakke. Hvad hun mente at vide Besked om, lod hun sig ikke afdisputere, og hvad hun kaldte sin Tro, forsvarede hun til det yderste paa Trods af alle Fornuftgrunde.

Nu saae han hende komme frem i Døren

inde fra Spisesalen, og i det samme snørede hans Hjerte sig smertelig sammen.

Aldrig havde han fundet hendes landligfrodige Skikkelse skønnere end nu, da han skulde miste hende. Og hun voksede for hans Syn til et Billede paa det lille frugtbare Land deroppe i Nord, som han i en Krog af sit Sind ogsaa bar paa en ulykkelig Kærlighed til. Hun havde ombyttet Haarsløret med sin bløde Straahat, hvis mægtige, fjerlette Skygge bølgede i Dørtrækken som en moden Kornmark. Og over den hvide, klare Kjole laa et Langsjal af samme Farve som hendes Øjne, der var blaa som en Højsommerdag paa Fjordene derhjemme.

»Du har maattet vente, din Stakkel!« sagde hun og klappede ham paa Kinden.

»Ja — lidt. Men sæt dig nu! Du maa være sulten«.

»Ja du kan tro det!«

Middagen begyndte med en god Nudelsuppe, hvorefter der fulgte en Kødret med mange Grønsager. Mens Gabriel spiste langsomt uden at tænke synderligt over, hvad det var, han for sin Fordøjelses Skyld saa omhyggeligt gennemtyggede, tog Ingrid for sig af Retterne med et sundt Menneskes

Madglæde og sagde »Ah!« naar noget rigtig smagte hende. Hun drak ogsaa et Glas Vin.

Mens de sad ved Desserten, kom Værten hen og hilste. Den krybende høflige Mand, der ejede et Par Millioner og havde hele Byen i Lommen, ønskede dem efter Landsens Skik en god Appetit og spurgte, om de havde haft en behagelig Tur. Derpaa fortalte han, at der under deres Fraværelse var kommen et Par af deres Landsmænd til Hotellet.

»Hr. Konsul Gorlose med Fru Gemalinde. Meget nette Folk. Maaske kender Herskabet dem?«

Gabriel rystede afvisende paa Hovedet.

»Virkelig meget nette Folk. Ikke særdeles perfekte i Verdenssprogene . . . naa! Hr. Konsulen taler dog lidt Tysk; men den naadige Frue —«.

»Saa vil vi gerne have Kaffen herud«, afbrød Gabriel ham. »De er maaske saa god at sige til ved Buffeten«.

»Jeg er ganske til Herskabets Tjeneste!«

Saasnart Værten vendte Ryggen til, mødtes Ingrids og Gabriels Øjne.

»Gorlose? . . . Kender du nogen, der hedder saadan?«

»Nej. Gør du?«

»Ikke det jeg veed af«, sagde Gabriel.

»Det var dog ærgerligt. Nu har vi levet saa længe i Fred. Men vi kan vel undgaa disse meget nette Konsulfolk. Dersom du synes, kan vi jo et Par Dage spise paa vore Værelser. Saa er de forhaabenlig væk igen. Eller . . . hvad siger du, Ingrid, om vi benyttede Lejligheden til at gøre den Tur op til Rødstens-Gletscheren? Vi overnatter i Gemsehytten og er tilbage igen paa to Dage«.

Ingrid betænkte sig. Hun havde faaet noget imod den Tur, som Gabriel bestandig havde talt om. Det var ikke Anstrengelsen, hun frygtede, heller ikke Kulden fra Gletscheren. Men hun kunde ikke komme bort fra Forestillingen om noget ondt, der lurede oppe i det store Stenøde, fordi Gabriel paa sine urolige Dage stadig søgte derop, naar han vilde være ene med sine mange triste Tanker.

»Jeg veed ikke rigtig, hvad jeg skal sige til dit Forslag. Hvorfor er det i Grunden saa interessant med de vilde Stenmarker? Ja, der er naturligvis Udsigten, som du har talt om. Og Stilheden deroppe«.

»Ja. Ti tusinde Fod over Menneskeskraalet«.

»Aa, vi er jo da ogsaa selv Mennesker, Gabriel, baade du og jeg. — Hys! Se der!«

Hun havde faaet Øje paa en lille højskuldret Herre i tærnet Sikspence og en svær Dame, der var kommen frem i Døren til Spisesalen sammen med Værten. Det var et midaldrende, jævnt udseende Par, hvis Nationalitet stod prentet i deres runde Ansigter. Da Værten gik fra dem, stak de forlegent Hovederne sammen og hviskede.

»Du skal se, der har vi dem!« sagde Ingrid.

»Det lader til det. Lad os hellere gaa.«

Men det var for sent. Ægteparret havde allerede sat sig i Bevægelse hen imod dem.

»Vi hører til vor store Glæde, at vi er saa heldige at træffe Landsmænd,« sagde den lille Mand med sin Sikspence i en Arms Længde ud fra sig. »Maa jeg have den Ære at forestille mig. Jeg er Købmand Gørløse fra Horsens, og det er min kære Hustru.«

Efter at ogsaa Gabriel havde nævnt sit Navn og forestillet Ingrid som sin Kone, blev de Fremmede anmodet om at tage Plads, og Ingrid indbød dem til at drikke Kaffe med. Hr. Gørløse modtog Indbydelsen med et Utal af Taksigelser, mens hans store, rødkindede Kone var saa genert, at hun først efter længere Overtalelse satte sig paa den ene Halvdel af et Stolesæde. Med sit konfirmandagtige Væsen og sin sorte uldne

Kjole, hvorover der hang en lang Guldurkæde, mindede hun Ingrid om Bønderkonerne derhjemme, naar de var i Søndagsstadsen.

»Detteher er jo næsten som at være i vort kære lille Danmark,« sagde Hr. Gørløse for at være behagelig. »Ikke sandt, Line? Det er noget for dig! Jeg skal nemlig sige Dem, min Kone kan ikke tilgive alle disse fremmede Mennesker her, at de ikke snakker Dansk. Hi-haa-haa!«

»De har maaske ikke tidligere rejst i Udlandet?« spurgte Ingrid.

»Jo vi har saamænd, Frue! Vi var forgangen Aar i Holland med et Rejseselskab. Men denne Gang tænkte jeg, at vi kunde vel klare os paa egen Haand og spare tyve Procent. Og det er ogsaa slaaet til. Præcis. Hi-haa-haa!«

Hr. Gørløse havde den Vane at slutte sine Morsomheder med en lille blød, gemytlig Latter, der gurgledes frem gennem Næsen.

Gabriel havde sky trukket sin Stol bort fra Bordet for at faa den snaksomme Mand lidt paa Afstand. Han sad en Tid med halvlukkede Øjne og snoede nervøst paa et af sine lange Skæghaar uden at tage Del i Samtalen.

Ingrid gjorde sig af den Grund dobbelt Umage for at være elskværdig mod deres Gæster. Da Kaffen kom, skænkede hun selv i Kopperne og gik i det hele op i sine Pligter som Værtinde med en husmoderlig Rutine, som vakte Gabriels mistroiske Opmærksomhed. Med ny Bitterhed i Sindet tænkte han paa, at Situationen var hende hjemmevant. Saadan havde hun naturligvis ofte siddet i sin Mands Præstegaard og beværtet hans Sognebørn, naar de kom for at bestille Bryllup eller Begravelse, og skønt hun aldrig selv havde talt derom, vidste han meget godt, at det ikke alene var Børnene og Familjelivets Tryghed, hun savnede, men ogsaa passende Selskab. Og Savnet havde været saa meget mere følelig for hende, som hun med sin mangelfulde Sprogfærdighed ikke var i Stand til at føre en virkelig Samtale med Fremmede. Men her var hun mellem sine Lige.

Et Udbrud af Hr. Gørløse fik ham til at fare sammen.

»Nej, Frue, De maa tillade mig, jeg er ikke Spor af Konsul. Det er bare, om jeg saa maa sige, en Poppegøjefjer, jeg har pyntet mig med til Rejsebrug efter en god Vens Raad . . . rent ud sagt for at blive bedre be-

tjent paa Hotellerne. Næ, Gudskelov, jeg er saamænd slet og ret Købmand P. A. Gørløse, Horsens nye Manufaktur-Basar. Min eneste lovlige Titel er Kommerceraad i Handelsforeningen, hvor jeg forresten ogsaa er Ridder af den gyldne Flip. Hi-haa-haa-haa-haa!«

Gabriel rejste sig nu op og fremmumlede en Undskyldning, fordi han maatte gaa. Han skulde nødvendigvis bringe et Brev til Posthuset, inden der lukkedes, sagde han.

Ingrids Øjne fulgte ham med et bekymringsfuldt Udtryk. Mens Hr. Gørløse underholdt hende med sine Rejseoplevelser, navnlig med en malerisk Beskrivelse af en Solopgang paa Rigi, var hun længe fraværende.

»Men koldt var der deroppe. Som Sommerfornøjelse betragtet i det hele noget frossen. To Grader over Frysepunktet, det er lovlig lidt for Folk i Sommergarderobe. Vi var fire hundrede Gæster paa Hotellerne, og allesammen gik vi og klaprede med Tænderne af Kulde. De kan tro, Frue, det var en køn Musik. Hi-haa-haa! Der var en Englænder, der spaserede omkring i sit vatterede Sengetæppe, og vi andre havde pakket os ind i alle de Plæder og Sjaler, vi kunde faa fat i. Vi kunde saamænd godt have bildt os

ind, at vi var paa Maskerade. Min Kone hentede sig da ogsaa en rigtig pæn lille Bronkit ved samme Lejlighed. De kan nok høre, hun sidder og smaahoster. Jeg synes forresten, Lene, naar vi nu har været saa heldige at træffe en dansk Læge, saa skulde du be' Doktor Vadum om at høre paa dig. Min Kone har nemlig ingen Fidus til de udenlandske.«

»Min Mand er ikke Læge,« sagde Ingrid, der nu var vaagnet op af sine Tanker.

»Det kan jeg ikke forstaa. Jeg synes ganske bestemt, at Værten sagde, — — der staar da ogsaa paa Tavlen Doktor Vadum. Men det er maaske ogsaa saadan en Pyntetitel til Rejsebrug ligesom min egen. Hihaa-haa!«

»Min Mand er Doktor i Filosofi.«

»Naa — saadan! Han er Filo*sof*. Ja, det kan jeg forstaa! Den Slags Folk er jo gerne lidt aparte. Deres Mand gaar saa hernede og tænker. Det er der jo ogsaa dejlig Fred og Ro til. Vores ældste, han er ogsaa saa meget for at gaa og spekulere over Tingene. De skulde vide, Frue, hvad for kunstige Spørgsmaal den Dreng kan komme med, om ogsaa han bare er en Knægt paa tolv Aar. Jeg siger tidt til min Kone, at han saa-

mænd nok gaar hen og bliver en rigtig Sokrates.«

Ingrid kunde nu heller ikke udholde Mandens Stemme længer. Og især pintes hun af hans Snak, fordi den hele Tiden mindede hende om Gabriels Ord før, da han talte om Rødstens-Vidderne: »Ti tusinde Fod over Menneskeskraalet.«

Hun vendte sig til hans Kone og spurgte hende, hvor mange Børn hun havde.

»Vi har fire Drenge og en lille Pige,« svarede hun med Hovedet paa Siden og Haanden oppe om Brosjen.

Hr. Gørløse bekræftede det med sin lille bløde Gurglelatter.

»Summa Summarum, Frue — en køn lille Flok, ikke sandt? Og dersom det maa være mig tilladt at udtale et dristigt Ord, saa vil jeg bemærke, at min Kone paa hele Rejsen har haft dem alle fem hængende ved Skørterne paa Fribillet og uden Toldeftersyn. Vi var saamænd ikke kommen længere end til Frederits, før jeg maatte springe til Telefonen for at høre, om de allesammen var levende endnu.«

»Er De ængstelig for Deres Børn?« spurgte Ingrid hende.

»Man kan jo ikke lade være at gøre sig

Tanker, naar man er saa langt væk fra Hjemmet.«

»Hvor længe har De været borte?«

»Imorgen er det to Uger.«

»Men De hører vel hyppig —?«

»Ja, hver Dag. Men saadan et Brev er jo flere Dage gammelt. Der kan være sket saa meget i Mellemtiden.«

»Saa vilde vi jo have faaet Telegram, Lene. Det veed du godt.«

»Men derfor kan der vel nok ske Ulykker. Og Børnene kan jo heller ikke forstaa, hvor vi er henne. Min lille Pige er kun tre Aar. De skriver, at hun hele Dagen gaar omkring i Stuerne og søger efter mig.«

»Der kan De høre, Frue! En rigtig Skrukkehøne! Hi-haa-haa!«

Ingrid sad med nedslaaede Øjne og børstede nogle Krummer af Dugen.

Hun hørte kun fra sine Børn en Gang om Maaneden. Det vil sige, hun fik en kortfattet Skrivelse, nærmest blot en Meddelelse om deres Sundhedstilstand, skrevet af hendes Mands Husbestyrerinde og vistnok diktéret eller i al Fald censureret af ham. Hendes egne Breve til Børnene naaede dem gennem de samme Hænder — dersom de overhovedet nogensinde fik dem.

Fru Gørløse, der aabenbart nu var kommen ind paa det eneste Emne, der var i Stand til at løse hendes Tungebaand, fortalte om sine Drenge og om en Tømmerplads, hvor der sidste Sommer var sket en stor Ulykke med en af deres Legekammerater. Ved et Spring fra Taget af den ene Brædde-stabel til den anden var han faldet ned og havde brækket Halsen. Og det uhyggeligste var, at han først blev fundet flere Dage efter, fordi ingen havde set det.

»Jeg synes, her begynder at trække,« afbrød Ingrid hende og strammede Sjalet om sig.

»Ja, De er kommen til at fryse, Frue!« sagde Hr. Gørløse. »Det kan jeg se paa Dem. De er ogsaa for tyndt paaklædt til Aftenluften. De skulde gaa op og tage noget varmt paa Dem.«

»Jeg tror det næsten.«

»Man skal vogte sig for Aftenkulden. Fra den kommer alle vore Daarligheder. Nu vil vi heller ikke opholde Fruen længer, Lene. Vi tillader os at trække os tilbage for i Aften. Og glemmer ikke at sige saa mange Tak for Venligheden, Frue!«

III.

Gabriel og Ingrid boede i et Par sammenhørende Værelser i Bygningens øvre Stokværk. Solen havde brændt paa Taget siden tidlig Morgen, og Luften var endnu tung derinde under det lave Loft trods de aabne Vinduer.

Ingrid lagde Hatten fra sig paa sin Seng. Hun stod lidt med Haanden trykket ind mod Øjnene for at sunde sig efter den Angst, der pludselig var kommen over hende under Fru Gørløses Fortælling. Hun sagde til sig selv, at hun vilde ikke ængstes for sine Drenge. Gud kunde ikke lade hendes uskyldige Børn undgælde for, hvad hun havde forbrudt. Den Straf, hun skulde lide for sin brødefulde Lidenskab, vilde hun komme til at bære alene. Helt alene.

Hun gik ind i Gabriels Stue, hvortil Døren stod halvt aaben. Til sin Overraskelse fandt hun den tom. Han var virkelig gaaet

ud! . . . »Rødstensklippen!« foer det pludselig igennem hende, og hendes Blik fløj hen til det Hjørne af Stuen, hvor hans store Bjergstok plejede at staa. Nej — Gud ske Lov! — den stod paa sin Plads. Saa var han bare gaaet ud paa en almindelig Aftentur. Han havde jo ogsaa bestemt lovet hende, at han ikke oftere vilde udsætte hende for en Forskrækkelse som den Aften for nogen Tid siden, da han var gaaet hjemmefra i Maaneskin for at kunne naa op paa Højderne til Solopgang og ved denne Lejlighed havde forvildet sig i Bjergene, saa han var kommen tilbage i en ret elendig Forfatning.

Et Genskin af Solrøden oppe paa Bjergkammen fyldte Stuen med et stemningsfuldt Halvlys. Paa Arbejdsbordet laa en opslaaet Bog. Bag den stod de Blomster, hun havde sat herind om Morgenen. De hang saa sørgmodigt med Hovederne efter Dagens Hede. Ogsaa Gabriels tilbundne Manuskriptmappe med de grønne Sløjfer laa paa Bordet, og det faldt hende ind, at det snart var længe, siden hun havde set den aaben. Hvad mon det var for vanskelige Tanker, der optog ham i denne Tid og gjorde den kære Ven saa pirrelig?

Hun gik tilbage til sin egen Stue, der

vendte ud imod Torvet. Med et Skindslag over Skuldrene stillede hun sig udenfor paa Svalegangen, hvortil der var Udgang fra alle Værelserne. Over den store, øde Torveplads dernede laa det samme farvede Lys fra Solgløden paa Bjergene. Under et af Elmetræerne ved Brønden, hvor der var en Bænk, sad nogle gamle Mænd og Koner og holdt Faddersladder. En af Konerne, der havde en stor hvid Kat paa Skødet, vakte hendes Modbydelighed. Dyret laa paa Ryggen og sprællede med Benene, mens den blev kysset og krammet, som om den var et lille Barn.

Paa' een Gang rejste de sig alle op. Byens Kirkeklokke var begyndt at tone. Mændene strøg de brede Hatte af Hovedet, og Kvinderne foldede Hænderne paa Helgenvis foran Brystet.

Ingrid lukkede Øjnene. Der lød for hendes Øre en anden Aftenklokke mange, mange Mile borte. Den ringede fra et trappegavlet Kirketaarn ned over en lille straatækket Landsby, hvis hvidkalkede Mure spejlede sig i et stensat Gadekær. Hun saae sin Mand paa hans ensomme Spaseretur op over Bakkerne. Smaatrippende gik han helt ude ved Grøftekanten med Paraplyen bag paa Ryg-

gen. Hun saae sin ældste Søn Kaare lege ude paa den grønne Plads ved Sprøjtehuset sammen med Præstegaardsforpagterens Drenge. Men stakkels lille Tage! Han kunde ikke være med. Han laa derhjemme i sin hvide Tremmeseng og havde svulne Øjne. Tænkte han endnu lidt paa sin Mor? Kunde han slet ikke forstaa, hvorfor hun aldrig mere læste hans Aftenbøn med ham, ikke engang nu, da han var syg? Eller havde de begge to glemt hende? . . . Hun vidste ingenting. Fik aldrig noget at vide. Var det ikke allerede Straf nok?

Lidt efter hørte hun Gabriel komme hjem. Han havde sin egen Indgang fra Trappen, og der gik en lille Tid, før han bankede paa hendes Dør, som hun havde ladet staa paaklem.

»Naa!« sagde han ved Synet af hende. »Saa er du bleven den skrækkelige Mand kvit!«

Hun gik hen og kyssede ham.

»Hvor har du været? Jeg har længtes saa meget efter dig.«

Han tog hende ret haardt om Hovedet og drejede hendes Ansigt om mod Lyset.

»Du har grædt!«

»Kan du se det? Det var Fru Gørløse, der

fortalte om sine Børn. Saa kom jeg jo til at længes, kan du nok forstaa.«

Hun lagde sig ind til hans Bryst og skjulte sit Ansigt.

I mørk Fortvivlelse bøjede Gabriel sig ned over hende, saa hans Kind kom til at hvile paa hendes Pande. Saadan stod han nogle Øjeblikke i Kamp med sig selv.

»Ingrid,« sagde han derpaa og strøg hende over Haaret. »Der er noget, jeg nu maa tale med dig om.«

Hun saae op. Hans Tone forskrækkede hende.

»Gabriel! Hvad er der?«

»Lad os sætte os hen i Sofaen! Det er om dig, vi skal tale, Ingrid.«

»Om mig?«

»Ja, sæt dig her ved Siden af mig! Saadan. Og hør nu roligt paa, hvad jeg vil sige dig! Ser du, jeg gik netop paa min Tur og overvejede noget, som jeg i Grunden længe har tænkt paa at ville foreslaa dig. Jeg synes nemlig, det er saa urimeligt, at du Dag efter Dag skal gaa her og kæmpe med din ganske naturlige Længsel efter dine Børn. Jeg kan jo mærke, hvor stærkt det tager paa dig. Det er derfor, jeg vil gøre dig et Forslag. Skriv til din Onkel, Højesteretssagføreren

— han er jo en forholdsvis honnet tænkende og fornuftig Mand — og bed ham om at være dig behjælpelig med at faa truffet en saadan Ordning, at du kan tage hjem paa et Besøg og faa Lov til at være sammen med dine Børn enten hos ham selv eller et andet Sted i København. Et Par Uger eller et Par Maaneder, — som det nu vil kunne lade sig arrangere. Jeg synes i al Fald, at det er et Forsøg værd. Synes du ikke selv?«

»Og hvad vil du saa gøre i den Tid?« spurgte Ingrid, — hun havde lagt sin Haand paa hans Skulder og saae ham forskende ind i Ansigtet.

»Jeg?« sagde han, mens han for at unddrage sig dette vedholdende Blik gav sig til at fingre ved Maanestenen i hendes Halsnaal. »Jeg følger dig til Berlin. Og der bliver jeg, indtil du kommer tilbage. Jeg benytter saa Tiden til at gøre Biblioteksstudier. Det har jeg netop god Brug for.«

Efter et Øjebliks Betænkning trak Ingrid Haanden til sig og rystede afgørende paa Hovedet.

»Nej, Gabriel! Hvor du er, vil jeg ogsaa være. Det kan nu ikke blive anderledes. Det vilde jo ogsaa bare gaa mig saadan, at det blev dig, jeg gik og længtes efter og æng-

stedes for. Og hvad var der saa vundet? Sæt, du blev syg og jeg vidste, du laa ganske ene paa et Hotel. Det vilde blot være meget, meget værre.«

»Kære Ingrid — der er kun ti Timers Rejse fra København til Berlin. Paa mindre end en Dag kan du være hos mig — og jeg hos dig.«

»Rudolf nægter mig maaske ogsaa at se Børnene.«

»Det gør han ikke. Det kan han sikkert ikke gøre. Selv om han ogsaa skulde kunne det efter Loven, vil han alene af Hensyn til din Familje respektere din naturlige Ret. Han er jo ingen ond eller hævngerrig Mand. Den Forestilling om ham har du i hvert Fald selv bibragt mig. Naar han nægtede dig Skilsmisse, skyldtes det jo udelukkende religiøse Grunde.«

Ingrid nikkede. Hun havde lagt Albuen fortroligt op paa hans Skulder og holdt Haanden under Kinden.

»Undertiden har jeg selv kunnet tænke paa noget som det, du her foreslaar mig. For naturligvis længes jeg tidt forfærdeligt efter Børnene. Det vilde være taabeligt at nægte det. Men — ja, det forstaar du maaske ikke — men jeg kan ogsaa blive saa angst, naar jeg tænker paa et Gensyn.«

»Hvorfor?«

»Husker du, hvordan det gik dig selv ifjor, da du var hjemme? Det blev en frygtelig Skuffelse for dig.«

»Jeg havde været borte saa mange Aar.«

»Det har jeg jo ogsaa. En hel Evighed. Det talte vi jo netop om idag paa Turen. Husk paa, jeg veed ingenting. Maaske er Børnene helt forandrede. Og selv er jeg jo ogsaa bleven en anden og kan aldrig mere blive den, jeg var, dengang de kendte mig. Maaske har de halvvejs glemt mig i den lange Tid. Tænk, om de stod og saae paa mig som paa et fremmed Menneske! Det vilde være det forfærdeligste af alt, kan du nok forstaa. Nu tænker jeg altid paa dem med usigelig Glæde og Taknemlighed, fordi jeg ser dem for mig, som de var, da jeg rejste.«

»Ja ja, Ingrid! Jeg vil paa ingen Maade overtale dig til noget, som du ikke selv har Tro eller Mod til. Jeg har blot villet sige dig, at for min Skyld maa du ikke opgive at komme i Forbindelse med dine Børn. Nu kan du tænke over Sagen til imorgen. Skal vi rejse herfra, maa vi jo ordne os i Tide.«

IV.

Siden sit otteogtyvende Aar havde Gabriel levet i Udlandet. Han var nu syvogtredive. Han var født paa en stor Proprietærgaard i Nærheden af Kolding, fra hvis Skole han blev Student. Faderen var af Bondeæt, hvorimod Moderen tilhørte en formuende Købmandsslægt i Aalborg. Han var deres eneste Barn.

Saa langt han kunde huske tilbage, havde Forældrene levet hver i sin Ende af Gaardens lange, lave Hovedlænge. De mødtes ikke engang ved Maaltiderne, levede overhovedet kun under samme Tag, fordi ingen af dem vilde give Afkald paa Sønnen. Som Barn løb Gabriel frit ud og ind hos dem begge; men han var ikke bleven gammel, før han instinktmæssig forstod, at hvad han oplevede sammen med den ene, helst ikke skulde omtales for den anden. Og Følgen blev, at han ikke følte sig tryg hos nogen af

dem, skønt de i deres indbyrdes Kamp om ham hver paa sin Maade forkælede ham.

Det var dog først, da han kom i Kolding Skole og fik Kammerater, til hvis Fødselsdagsselskaber han blev indbudt. at Forskellen paa hans eget og andre Hjem rigtig gik op for ham. Han følte fra nu af i stigende Grad Uhyggen i de altid tomme Stuer, der adskilte Forældrenes Værelser. Han trykkedes overhovedet af Tavsheden i det store Hus, hvor der aldrig kom andre Fremmede end de Prangere og Slagtere, som hans Far handlede med. Selv Juleaften saae Forældrene ikke hinanden. Naar Faderen en sjælden Gang vilde give Moderen en Underretning og ikke havde noget Bud ved Haanden, skrev han med Kridt et Par Ord paa en Dør i Nærheden af hendes Stuer. Gabriel havde engang selv læst en saadan Indskrift paa Indersiden af den Dør, der fra Forstuen førte ind til de ubeboede Værelser. Med Faderens store, klodsede Bogstaver stod der skrevet: »Min Søster Nielsine død.«

Intet nedtyngede ham dog i Drengeaarene mere end at mærke, hvordan Forældrenes Forhold beskæftigede Folk, ja at hans Hjem var bleven en Fabel for den hele By.

»Se se! Saa det er den unge Stamherre til Tulstrupgaard!« sagde hans Kammeraters Forældre, naar han blev forestillet, og ledsagede Ordene med et lille Smil, der fik ham til at blusse af Skam.

Hvor langt han end i Aarenes Løb gled bort fra begge sine Forældre, havde han dog aldrig søgt at skaffe sig nærmere Rede paa Aarsagen til deres Ægteskabs Forlis. Endnu mindre havde han kunnet faa sig til at trænge ind i den Hemmelighed i deres Liv, der førte til, at hans Mor, en Konsuls Datter, giftede sig med en Mand, der havde tjent som Karl i hendes Fars Købmandsgaard. Han vidste kun, at hendes Familje aldrig havde tilgivet hende Forbindelsen, og at hun paa sin Side havde vist sig lige saa haardnakket uforsonlig overfor sin egen Slægt som i Forholdet til sin Mand.

Det Aar, han forberedte sig til Studentereksamen, døde Faderen. Den svære, blodrige Mand, der kun blev 52 Aar, red en Morgen ud i Marken for at se til sine Arbejdere, da han pludselig sank ned af Hesten, ramt af et Hjerteslag. Synet af hans døde Legeme, da Folkene kom bærende med det paa en Vognfjæl, forvandt han ikke i mange Aar. Men endnu uforglemmeligere for ham var

Udtrykket i Moderens Ansigt, da hun stod ved Liget.

Hvad han indtil denne Dag havde erfaret om Livet og Kærligheden, ikke alene indenfor Hjemmets Vægge og rundt om paa den store Gaard med dens mange Karle og Piger, men ogsaa i Skolen og blandt sine Kammerater, havde altsammen næret Sørgmodigheden i hans unge, grublende Sind. Han var paa dette Tidspunkt allerede naaet til den Overbevisning, som nu Synet af Moderens skælvende Mund paany bestyrkede hos ham, at det var Menneskenes guddommelige Bestemmelse at misbruge og sønderslide hinanden. Han var ikke i Tvivl om, at Forældrene i Grunden stadig havde holdt af hinanden, og at de maaske netop derfor var bleven ulykkelige.

Nogle Maaneder efter Faderens Død blev han Student med Udmærkelse, og efter Sommerferien rejste han til København, mens Moderen overtog Gaardens Drift med en Forvalters Hjælp.

Overflytningen til den store By, hvor ikke alle og enhver kendte ham som Sønnen fra Tulstrupgaard, følte han som en lykkelig Udfrielse. Hertil bidrog den betydelige Arv, der tilfaldt ham efter Faderen, da hans Mor

et halvt Aarstid senere giftede sig med sin Forvalter, en ung Mand paa knap tredive Aar.

Denne Arv gjorde ham i enhver Henseende uafhængig. Allerede som Student førte han selvstændig Husholdning og boede i sin egen lille Lejlighed paa tre Værelser, hvoraf det ene var indrettet til Bibliotek.

Han havde straks lært en Del unge Mennesker at kende og ogsaa sluttet et Par nye Venskaber. Men atter fik han Grund til at mindes, hvad hans Far bestandig havde indprentet ham som en Leveregel: »Pas dine egne Sager, min Dreng, og tro ikke din bedste Ven over en Dørtærskel.«

For ikke at faa sin Bolig betragtet som gratis Frokoststue og billigt Laanekontor maatte han tilsidst lukke sin Dør. Og han havde saa meget mere Grund dertil, som han af Naturen var forlegen og havde ondt ved at sige Nej til nogen.

Inden sit femogtyvende Aar var han bleven en Huleboer, der blot nu og da lukkede en Kvinde ind til sig i sin Ensomhed. Han, der som Barn altid følte Savnet af virkelig Ømhed, var med den modne Alder bleven kærlighedssyg og kvindekær indtil Grænsen af det abnorme. Meget tidlig havde han

gjort den Erfaring, at han trods sin Grimhed øvede Tiltrækning paa det andet Køn. Allerede da han som attenaarig Student var paa en Fodtur i Vestjylland, havde en ung Krokone en Aften vinket ham ind til sig i en Lade og sagt: »Dem ku' A godt ha Lyst aa vær Kjærrest med«, og han havde siden læst det samme Ønske i mange skjulte eller dristige Øjekast. Trods al sin Menneskeskyhed var han kommen ind i en Række Forhold, som dog allesammen kun havde forøget hans Mistillid til Livet udenfor Bogreolerne.

Hans Fremtidsmaal havde fra den Tid, han sad paa Skolebænken, været en Universitetsstilling, et Professorat. Nogle Aar efter at have taget den afsluttende Eksamen som klassisk Filolog fik han Doktorgraden for en stor Bog om Schopenhauer, som han bagefter paa egen Bekostning lod oversætte og udgive i Tyskland, hvor den vakte Opmærksomhed i interesserede Krese.

Nogen Tid efter blev en underordnet Biblioteksplads ledig, og for at bane sig Vejen til Universitetet indgav han Ansøgning. Men til Trods for, at hans Medbejler til Pladsen var yngre end han, blev denne foretrukken. Det var et Slag, der bragte hans ømtaalige, af Ensomhed og Tanke-

arbejde ødelagte Nerver ganske ud af Ligevægt.

Det var endda ikke saa meget selve Tilsidesættelsen, der gik ham nær, skønt han saae en personlig Forfølgelse i den, en Bagtrappeintrige af nogle Professorer, der misundte ham den Lykke, hans Disputats havde gjort i Tyskland. Hvad der især formørkede hans Sind, var det lille skadefro, af alle Slags Grimacer tildækkede Smil, hvormed hans Bekendte hilste ham, og som især vibrerede omkring Munden paa dem, der med størst Varme trykkede hans Haand og forsikrede ham om deres Oprørthed over, hvor skammeligt han var bleven forurettet. Det var dette onde og hykleriske Menneskesmil, hvormed Verden havde mødt ham allerede i hans Drengeaar, da de gode Koldingborgere, naar de hørte hans Navn, fik Krampe i Mundvigene for ikke at komme til at røbe, hvor de i Hjertet gottede sig over den frygtelige Tragedie, som hans Forældres Ægteskab havde været.

Det var under det friske Indtryk af denne Begivenhed og disse Barndomsminder, at han paa en eneste Nat nedskrev en Afhandling om Menneskets moralske Udvikling, der ved sin Fremkomst i et Maanedsskrift vakte Opsigt med sin Grundbetragtning af Menne-

sket som en degenereret Abe, hvis Vaaben i Tilværelseskampen stadig var forringet i Kvalitet, var bleven til Forstillelse, Løgn, Bagvaskelse og Forræderi.

Kort Tid efter solgte han sit Indbo og forlod Landet. Han udholdt ikke længer at leve i en By, hvor alt var bleven ham forhadt.

Da det forlød, at han var rejst bort for ikke mere at vende tilbage, skrev et Par Aviser lidt derom med Beklagelse. Folk af Faget derimod saae ingen Grund til at sørge i den Anledning. De anerkendte kans lejlighedsvise Skarpsyn og hans store Belæsthed men betragtede ham iøvrigt som et uklart Hoved, de fleste tillige som lidt forrykt, hvad han vitterlig til Tider ogsaa var. I det hele havde ingen fundet det Umagen værd at holde ham tilbage, ikke engang hans Mor, der helt var gaaet op i Omsorgen for og Kontrollen med sin ungdommelige Mand.

I ti Aar havde han levet paa Rejse i en ulykkelig Fredløshed, overalt kun optaget af sin egen Tankeverden foruden af sine kortvarige og stedse mere ordinære Kvindebekendtskaber. Han havde opholdt sig rundt om i de fleste af Evropas Storstæder, og hvad han saae og oplevede, bearbejdedes

uvægerligt i hans Sind til ny Næring for hans monomane Sortsyn og Menneskeforagt.

Kun en eneste Gang i alle disse Aar havde han været hjemme paa et Besøg for at faa ordnet Arven efter Moderen, der var død efter et kort Sygeleje. Det var nu fem Fjerdingaar siden, og det var ved denne Lejlighed, at han og Ingrid første Gang saae hinanden hos Højesteretssagfører Helms, hvem han havde overdraget at varetage hans Interesser i Boet overfor Stedfaderen.

Ingrid opholdt sig dengang i København som Gæst hos Højesteretssagføreren, der var hendes Morbror. Hun var kommen derind fra sin vestsjællandske Præstegaard for at gennemgaa en Massagekur for en Senehindebetændelse i den venstre Arm.

Det var ved Midsommertid. Højesteretssagføreren, der boede paa Strandvejen i en herskabelig Villa med stor Have, havde for at vise sin tilrejsende Klient en Opmærksomhed indbudt ham til en Søndagsmiddag i Familjens Skød. Naar Gabriel, der ellers ikke havde gjort et eneste Besøg under sit nødtvungne Ophold i Byen, tog imod Indbydelsen, var Aarsagen den, at han tilfældigt havde set Ingrid spasere ned ad Bredgade med sin Onkel og antaget hende for hans

Datter. Hendes frodige og dog saa ungdommelige Skikkelse med den solide Gang havde straks tiltrukket hans Blik. Han havde endogsaa vendt sig om for at nyde Synet og havde en lille Tid fulgt hende med Øjnene. Ogsaa hans Nysgerrighed var bleven vakt, fordi hun bar den ene Arm i Bind.

Dagen før han skulde komme, havde Højesteretssagføreren ved Middagsbordet forberedt sin Kone paa Besøget og sagt:

»Det er en Hr. Vadum . . . dr. phil. Vadum. Han er Filosof, og det siges, at han har et vist Navn i Tyskland. Han har levet paa Rejse en lang Række Aar; men I skal ikke af den Grund vente jer nogen underholdende Konversation. Han er en meget utilgængelig Person. Jeg har hørt noget om, at han engang er bleven forbigaaet ved Besættelsen af en eller anden Stilling herhjemme, og den Skuffelse har han nok aldrig forvundet.«

Det var første Gang, Ingrid hørte Gabriels Navn. At hun saa nøje huskede, hvordan Ordene faldt, havde ofte siden beskæftiget hendes Tanker. For det kunde jo næsten tyde paa, at der allerede ved den Lejlighed paa uforklarlig Vis var vakt en Anelse hos hende om den Magt, som denne Fremmede

skulde faa over hendes Sind. Og i Virkeligheden troede hun ogsaa, at det forholdt sig saadan.

Ved Middagen, hvor Gabriel var den eneste Fremmede, viste han sig til alles Overraskelse ganske livlig og underholdende. Han fortalte om en Tyrefægtning, han havde overværet i Spanien, og om forskellige evropæiske Berømtheder, som han havde set paa sine Rejser. At det var Ingrids Nærværelse, der gjorde ham saa veltalende, faldt ingen af dem ind, allermindst hende selv, skønt hun godt lagde Mærke til, at hans smaa, mørke Pudeløjne paa lidt underlig Maade søgte hende over Bordet, mens han fortalte.

Efter at de havde drukket Kaffen ude i Haven, tog han bort. Og nu fulgte der en Scene, der regelmæssigt gentog sig i Onkelens Hus, naar der havde været Fremmede. Hendes to Kusiner og navnlig hendes unge Fætter gav sig til at gøre Nar af den Gæst, de for et Øjeblik siden paa den korrekteste Maade havde taget Afsked med. Fætteren, der havde faaet sin egenlige Uddannelse i Nørrebros Teater og lignende Etablissementer, gav en hel Forestilling tilbedste ved at karikere Gabriels Maade at tale og spise paa. Kusinerne snakkede om hans store Skæg,

som de fandt afskrækkende. Den ene af dem sagde, at han lignede en Skovtrold.

Dette flimrende Ordskifte og den hele Situation huskede Ingrid ogsaa saa livagtig, som om det var en Oplevelse fra igaar. Det var begyndt at smaaregne, hvorfor de havde trukket sig ind i Havestuen. Hendes Onkel var straks efter Gabriels Bortgang gaaet ind til sig selv. Tanten sad i sin Lænestol med den lille langhaarede »Puds« i Skødet. Paa Tærsklen i den aabne Verandadør havde Fætteren og hans syttenaarige Kæreste slaaet sig ned, mens de to smukke, elegant friserede og emaljerede Kusiner bredte sig i den store Sofa med deres fiskebensstruttende Silkenederdele som et Par Hyrdeprinsesser i et Eventyrspil. Selv sad hun i sin blaa Etaminekjole henne ved Vinduet med et Haandarbejde, som hun trods sit Armbind og det svindende Dagsskær havde givet sig til at sy paa. Det var et af de seks Kammerdugs Lommetørklæder, der skulde have været en Fødselsdagsgave til hendes Mand.

Længe sad hun og hørte paa de andres Fjanterier uden at sige noget. Skønt den hele Tone i Onkelens Hus var hende imod, og hun ogsaa godt vidste, at Kusinerne og Fætteren indbyrdes kaldte hende for »Guds

Ordet fra Landet« og ansaae hende for dum, holdt hun i Almindelighed Tand for Tunge af Hensyn til Familjefreden, og fordi hun var Gæst. Men da den yngste af Kusinerne, som var den af dem, hun mindst kunde lide, nu igen begyndte at tale om Gabriels Udseende og kaldte ham det grimmeste Mandfolk, hun havde set, kom hun næsten uden at vide det til at sige højt:

»Det var nu saa forfærdelig meget sagt, Agnete. Saa har du vist ikke set hans Øjne.«

De andre brød ud i Jubel.

»Hvad ler I af?« spurgte hun forundret.

»Du skulde vel ikke selv ha' kigget lidt for dybt i de Glugger?« drillede Kusinen.

»Aa — maa jeg være fri!«

»Hvorfor bliver du da saa karmoisinrød?«

Hun var virkelig bleven greben af skamfuld Forvirring, da det gik op for hende, at hendes Ord havde røbet en større Interesse for den fremmede Mand, end hun selv indtil dette Øjeblik havde været sig bevidst.

»I skulde skamme jer lidt!« sagde hun heftigt, da de andre blev ved at le.

Det ene Ord tog det andet, indtil Tanten lagde sig imellem og stiftede Fred.

Hvor var det altsammen underligt at tænke tilbage paa! Nu da hun vidste, at

hun aldrig havde elsket sin Mand men kun holdt af ham, fordi han var god og kærlig, følte hun ingen Skam eller blot Forundring over det stærke Indtryk, Gabriel havde gjort paa hende straks ved deres første Møde. Men dengang var hun ikke langt fra at forfærdes over sig selv og tro sig forhekset.

Som Barn og ung Pige havde hun altid maattet høre for sin Snusfornuft. Paa Grund af hendes rolige Væsen tilskrev Folk hende et Sind, der overhovedet aldrig kunde komme ud af Ligevægt, og skønt hun ogsaa dengang var en »Tudetrine«, som hendes Far plejede at sige, blev den Opfattelse tilsidst hendes egen. Ellers kunde det jo heller aldrig være sket, at hun havde giftet sig blot for at faa sit eget Hjem og blive Mor. Naar hun i sine unge Dage læste Romaner om Kvinder, der reves hen af deres Lidenskaber, forstod hun dem ikke og mente, at de maatte have en Skrue løs; og naar hun som gift Kone hørte om Skilsmisser og Ægteskabsbrud, slog hun sig for sit Bryst og takkede Gud, at hun ikke var som en af disse Syndere. Hun kendte ikke sin egen Natur, som endnu dengang havde slumret. Hun var kommen sovende til sin Moderlykke og vilde rimeligvis have fortsat sit

Søvngængerliv lige indtil Graven, dersom hun ikke havde mødt Gabriel.

Hin Sommeraften i Onkelens Havestue havde hun for første Gang følt noget farligt røre sig i hendes Hjerte, en stor og fremmed Uro, der ofte siden havde mindet hende om Havets mørke Svulmen foran et Uvejr. Og alligevel! Hvor vilde hun være bleven opbragt, dersom nogen den Aften havde forudsagt hende, at hun et Par Maaneder efter skulde forlade Mand og Børn og rejse ud af Landet som »Skovtroldens« Brud!

V.

Dagen efter, at Gabriel havde foreslaaet Ingrid at tage hjem paa et Besøg, skrev hun et Brev til sin Onkel, der hele Tiden havde været den af Familjen, hos hvem hun havde mødt mest Forstaaelse. I Løbet af de følgende Uger vekslede de en Række Breve og Telegrammer, hvorefter Opbrudet fra den lille Schweizerby fandt Sted i Slutningen af September.

Mens Gabriels Rejseforberedelser kun bestod i at pakke en Kuffert, havde Ingrid forskellige Afskedsbesøg at gøre rundt om i Byen hos Folk, som hun i Sommerens Løb var bleven Venner med. Overalt, hvor hun og Gabriel havde tilbragt længere Tid, havde hun skabt sig et lille Virkefelt blandt syge og fattige Mennesker, hvem hun søgte at være til lidt Hjælp og Opmuntring. Hun havde været vant til at have en stor Husholdnings mangfoldige Krav op om Ørene,

og det ørkesløse Hotel- og Pensionatsliv, hun saa længe havde ført, trykkede hende ofte midt i hendes store Kærlighedslykke. Som hendes Hjerte krympede sig, blot hun hørte et Barn græde, kunde hun ved Lyden af Tallerkenraslen fra et Køkken gribes af en formelig Hunger efter at tage fat med sine Hænder.

Den Morgen, de skulde rejse, var de oppe, længe før det blev lyst. Ved Daggry tog de til Stationen, der laa en halv Milsvej borte, og kørte derfra direkte til Berlin, hvor de vilde overnatte. Her skulde Gabriel blive, mens Ingrid den næste Morgen skulde rejse videre til København.

Nogen endelig Ordning af hendes Sammenkomst med Børnene var der trods Onkelens beredvillige Mellemkomst endnu ikke truffet, idet hendes Mand havde stillet og vedblivende fastholdt Kravet om en Samtale med hende, hvori han selv vilde fremsætte de nærmere Betingelser. Hun var tilsidst gaaet ind derpaa. Fra det Øjeblik, Hjemrejsen var bleven besluttet, havde Længselen efter Børnene fyldt hende, saa hun villig underkastede sig enhver Ydmygelse bare for at faa dem at se.

Under den daglange Kørsel i det skump-

lende Lyntog, sad hun tavs ved Gabriels Side og slap nødig hans Haand. Hvor stærkt hendes Hjerte end slog af Glæde, naar hun tænkte paa, at hvert eneste Minut bragte hende Børnene nærmere, var hun dog modløs ved Tanken om Adskillelsen fra ham. Ogsaa det forestaaende Møde med hendes Mand gjorde hende urolig og beklemt.

»Længere end fjorten Dage bliver jeg ikke borte,« sagde hun flere Gange og trykkede hans Haand.

Han gengældte Trykket, som om han troede paa hendes Forsikring. I Virkeligheden var han fuldt overbevist om, at de ikke skulde ses mere. Og i Stilhed græmmede han sig, fordi det fra først af var ham selv, der havde foreslaaet denne Hjemrejse i det taabelige Haab, at han paa den Maade skulde kunne vinde hende tilbage — i hvert Fald for en Tid. Nu var han ikke i Tvivl om, hvor det bar hen. Naar Ingrid først var hjemme, vilde Samværet med Børnene, Paavirkningen fra hendes Slægtninge, maaske ogsaa hendes Mands religiøse Iver vende hendes Sind bort fra ham, og hun vilde snart angre deres Kærlighedsliv som en uhyggelig Forvildelse. For Børnenes Skyld vilde hun velsagtens tilsidst forny

Samlivet med sin Mand under en eller anden Form og da gøre sig Umage for helt at glemme ham. Hun havde jo nok sagt, at hun aldrig vilde kunne udholde et Liv som det, hun tidligere havde følt sig tilfreds med, fordi hun dengang ikke kendte noget andet. Men hun forstod endnu ikke sig selv. Eventyret var ude. Han vendte nu tilbage til sin gamle Ensomhed.

Det blev Nat, inden de naaede Berlin, hvor de i Forvejen havde bestilt Værelse paa et af Hotellerne overfor Stettinerbanegaarden. Klokken otte den næste Morgen fulgtes de derover.

Ingrid undrede sig ikke over hans Tavshed, fordi hun selv var for bevæget til at kunne sige noget. Ved Afskeden paa Perronen lagde hun sig ind til ham og gentog blot:

»Om fjorten Dage har du mig igen!«

Han nikkede.

»Og saa maa du huske paa at skrive hver Dag. Jeg vil blive frygtelig skuffet, dersom jeg en Dag ikke hører fra dig.«

»Men foreløbig veed jeg jo ikke engang din Adresse,« indvendte han.

»Jeg sender den straks. Og saa maa du skrive om alt, hvad du oplever. Men allermest om, hvordan du har det. Og skulde

du blive syg, maa du telegrafere. Det har du lovet mig.«

Hun kyssede ham for alle Folks Øjne og steg ind i Toget, umiddelbart før Dørene lukkedes. Fra Kupevinduet sendte hun ham den sidste Hilsen. Og hun var ikke langt fra at fortryde Rejsen, da hun saae ham staa der ene tilbage og stirre efter Toget.

Da hun om Aftenen kom til København, var hendes Onkel efter Aftale paa Stationen. Han modtog hende hensynsfuldt, gjorde ingen generende Spørgsmaal men viste sig til Gengæld ikke meget tilbøjelig til at svare paa, hvad Ingrid spurgte om. Da hun saaledes vilde vide, om Børnene var kommen, lod han først, som om han overhørte det, og sagde derpaa, at hendes Mand vilde komme til Byen den næste Formiddag.

»Saa har han maaske dine Børn med,« føjede han ligesom tilfældig til.

Under Kørslen hen til det Privathotel, hvor han havde bestilt Plads til hende, vakte hans forbeholdne Væsen tilsidst bange Anelser hos hende; og da han udenfor Hotellet sagde hende Farvel uden anden Forklaring, end at han skulde til et Møde, grebes hun af Angst.

»Jeg kan ikke følge dig op. Men jeg har

telefoneret med Værten og sikret dig et godt og roligt Værelse.«

Tilsidst tog han hendes Haand og sagde med Eftertryk:

»Jeg vil nu oprigtig haabe, at du maa komme til en Forstaaelse med din Mand. Han vil altsaa søge dig imorgen Formiddag Klokken tolv.«

Forstaaelse! — gentog Ingrid for sig selv, da hun var bleven ene paa sit Værelse. Hvad mente han med det? Og Børnene, som han ikke vidste noget om, skønt det efter Overenskomsten var hos ham, de skulde bo! — Var hun lokket i en Fælde?

Trods sin Udmattelse efter to Døgns næsten uafbrudte Rejse fik hun ikke Søvn i Øjnene hele Natten. Allerede ved Syvtiden stod hun op, og saasnart hun havde faaet Te, tog hun sit Tøj paa og gik ud, skønt det regnede lidt. Hun havde en Uro over sig, saa hun ikke kunde være inde. Og der var endnu fire lange Timer til Klokken tolv!

Hun gik ind i Ørstedsparken, der laa i Hotellets Nærhed. Det var her, at hun i sin Tid havde mødt Gabriel, naar hun gik derigennem paa Hjemvejen fra det Institut, hvor hun fik Massage for sin syge Arm. Dagen efter hans Middagsbesøg hos Onkelen

havde Gabriel passet hende op her, og i to Sommeruger havde de hver Dag spaseret sammen herinde og siddet paa Bænkene, hvor der var Skygge, og set paa Svaneparret og dets Unger. Gabriel havde søgt at forklare hende sine mange sære Tanker, som hun ikke forstod og heller ikke siden havde fattet. Men hun havde forstaaet, hvad han ikke selv talte om, at han var et hjemløst og ulykkeligt Menneske, fordi ingen nogensinde havde holdt rigtig af ham. Vistnok ikke engang hans Mor.

Her i Parken var det ogsaa, at Gabriel havde friet til hende. Det skete paa Broen, der fører over den brilleformede Dams Snevring. De stod ved Siden af hinanden ved Rækværket og fodrede Fiskene, der flokkedes nede i Vandet som Skygger. Der var tilsidst en hel Vrimmel, og Gabriel kaldte dem allesammen for Aborrer. Hun var helt stolt over at kunne fortælle den lærde Mand, at der var baade Karudser og Skaller imellem dem, og at de store graadige, der slugte næsten et halvt Rundstykke i en eneste Mundfuld, var Sudere. Pludselig tog Gabriel hendes Haand og kyssede den. Det kom hende saa overraskende, at hun i første Øjeblik ikke vilde tro det. Hun havde undertiden ikke kunnet

lide hans Tale, og helt uden Samvittighedsnag var hun aldrig gaaet til disse Møder; men ingensinde før havde han forsøgt nogen Tilnærmelse, der kunde gøre hende for Alvor ængstelig. I sin Vrede vilde hun rive Haanden til sig og gaa; men Gabriel holdt hende tilbage og sagde med bønfaldende Stemme: »De maa ikke gaa fra mig. Har jeg krænket Dem?« I det samme faldt der en Dødsmathed over hende, saa hun ikke kunde flytte Foden. Og i sin dybe Skamfuldhed lagde hun Hovedet ned paa sin Arm for at skjule sit Ansigt. Da var det, han bøjede sig ned over hende og hviskede: »Jeg elsker Dem jo!« Hun havde i det Øjeblik intet andet Ønske, end at Broen vilde briste under dem og Søen for bestandig gemme hende i sit Slam.

Siden havde hun ikke været der. Et Par Dage efter rejste hun hjem med helbredet Arm uden at have genset ham eller svaret paa hans Breve. — Aa, den Hjemkomst! Hun kunde endnu drømme om den, saa hun vaagnede med Kulderystninger og badet i Sved. Og naar hun tænkte tilbage paa den Tid, der fulgte, paa sin vilde, tavse Kamp med Gud om sin Kærlighed, forstod hun

overhovedet ikke, at hun havde beholdt sin Forstand.

Nu nærmede hun sig atter Broen, der spejlede sig saa uskyldigt i Vandet, som om den aldrig havde været Vidne til andet end Svaneparrets idylliske Familjelykke og Børnenes Leg rundt om i Haven. Endnu var der næsten mennesketomt derinde. En enlig Kontormand skyndte sig gennem Parken med Kraven op om Ørene, og nogle Koner gik og fejede Græsplænerne med lange Riskoste.

Da hun naaede Broen og stod ved Rækværket paa det samme Sted, hvor hendes Skæbne for fem Fjerdingaar siden indhentede hende, og da hun nede i Vandet fik Øje paa Fiskestimerne, der skyggeagtigt bevægede sig over Bundens Bladplanter, strømmede Minderne ind paa hende med en Magt som en Vision. Her vendte hun nu tilbage som en falden Kvinde, forstødt af Gud, der vilde kræve hende til Regnskab paa Dommens Dag. Og dog kunde hun ingenting fortryde, ikke ønske noget ugjort. Aldrig havde hun saa stærkt som netop i dette Øjeblik følt, at det vilde have været en endnu større Synd, ja en Dødssynd, om hun havde kvalt sin

Kærlighed og med Liget begravet i sit Hjerte havde fortsat Samlivet med en Mand, hun ikke elskede. Den Forvisning vilde hun aldrig slippe. Med den vilde hun træde frem for Guds Trone paa den yderste Dag og haabe paa Tilgivelse. Derfor kunde hun heller ikke skamme sig over sit Kærlighedsliv med Gabriel, mens hun bluedes helt ind i Sjælen, naar hun tænkte paa sin Bryllupsdag og den nærmeste Tid derefter.

Havde blot hendes Mor levet, da hun blev voksen! Saa vilde hun ikke have taget saa forfærdeligt fejl af sig selv, ikke heller været saa ængstelig for sin Fremtid, da hendes Far døde. Af Frygt for at skulle tjene sit Brød som Lærerinde havde hun giftet sig. Det var den nøgne Sandhed. Hun var kun nitten Aar gammel dengang, og inden hun fyldte tyve, havde hun sit første Barn. Men Straffen ventede hende. Hun skulde blive næsten tredive, før hun fik at vide, hvad det var at holde af en Mand.

VI.

Da Klokken slog tolv, sad Ingrid paa sit Hotelværelse og ventede. Vinduet vendte ud til en mørk og snever Gaardsplads, hvor der blev banket Madrasser. Hun havde taget Plads paa Chaiselonguen, og ved hver Lyd ude fra Trappegangen jog Blodet hende til Hjertet, saa hun maatte snappe efter Luft.

Faa Minutter efter, at Raadhusurets Sangværk havde udspillet sin tunge Melodi, bankede Hotelpigen paa.

»Der er en Herre derude og vil gerne tale med Fruen.«

»Hvem er det?«

»Det var vistnok Pastor Balslev, den Herre hed.«

»Bed ham komme ind,« sagde Ingrid.

Lidt efter trykkede hendes Mand sig ind ad Døren. Han var i sin gamle, hende saa velbekendte graa Ulster med de store Horn-

knapper, som hun saa ofte havde syet fast. Af Forlegenhed blev han et Øjeblik staaende derhenne, som om han søgte efter et Sted, hvor han kunde anbringe sin Paraply.

Ingrid havde rejst sig. Gensynet virkede smerteligt paa hende. Hun var straks bleven overrasket over, saa lille han var. Hun havde heller ikke tænkt sig ham saa gammel. Hans smukke, bølgende Haar var graanet siden sidst. Men mest knugede det hende næsten, at hans Paaklædning gjorde et falmet og forsømt Indtryk.

Da han nu kom hen og rakte hende Haanden, kunde hun daarligt modstaa Trangen til at slaa Armene om hans Hals ligesom i gamle Dage, naar hun rørtes af hans Væsens milde Hjertelighed.

Efter at de havde taget Plads overfor hinanden — Ingrid paa Chaiselonguen, han paa en Rørstol i nogen Afstand — gik der flere Minutter, før nogen af dem kunde faa et Ord frem. Ingrid, der var kommen til at græde, tørrede uafbrudt Øjnene og pudsede Næsen for at blive Herre over sin Bevægelse, og imens sad Præsten med bøjet Hoved og tegnede Streger paa Gulvtæppet med Spidsen af sin Paraply.

»Hvordan har du det?« spurgte han tilsidst uden at løfte Øjnene fra Gulvet.

»Tak — godt. Og du?«

»Aa jo. Som man kan have det.«

Der blev igen en Pavse.

»Har du fulgt Børnene herind?«

»Nej, det har jeg ikke. Jeg vilde jo altsaa gerne tale lidt med dig først. Det har din Onkel forhaabenlig gjort dig bekendt med.«

»Saa er Børnene ikke her i Byen?«

»Nej, det er de ikke. Og jeg vil helst straks og uden Omsvøb sige dig, Ingrid, hvorfor jeg er kommen. Ikke for min Skyld, men for Børnenes vil jeg bede dig om at afstaa fra dit Forlangende.«

»Vil du nægte mig at se dem?«

»Det har jeg ikke sagt. Jeg henstiller kun til dig at opgive den Tanke eller dog at overveje den paany med dig selv. Som sagt, Hensynet til mig og mine Følelser er det ikke, jeg vil føre i Marken, skønt jeg vel nok kunde være berettiget dertil. Det er ene og alene Børnenes Fred, jeg vil beskytte. De er — Gud være lovet — nu begyndt at finde sig tilrette i de nye Forhold derhjemme og taler ikke mere om deres Savn. Jeg er derfor ganske overbevist om, at du heller

ikke selv vil have den Tilfredsstillelse af at mødes med dem igen, som du velsagtens maa have tænkt dig. Den vil i hvert Fald ikke kunne opveje den ubodelige Skade, der vil forvoldes Børnene, dersom de nu igen rives ud af deres barnlige Tryghed i Hjemmet. Hvad din Onkel har meddelt dig om vore skriftlige Forhandlinger, kender jeg ikke; men jeg veed, at jeg har gjort, hvad jeg kunde for at forhindre, at du besluttede dig til denne Hjemrejse under falske Forudsætninger.«

Ingrid hørte paa ham uden at afbryde. Hun havde været forberedt paa Krænkelser og havde foresat sig at taale dem.

»Du taler, som om Børnene havde glemt mig,« sagde hun nu. »Men det har de ikke. Det er ikke sandt.«

»Glemt dig har de vistnok ikke. I hvert Fald tror jeg nok, at Kaare endnu engang imellem tænker paa dig, skønt han aldrig taler om det. Men Tage var jo saa lille, dengang du forlod os. Han husker dig ganske sikkert ikke mere, og det synes jeg i Grunden kun, du maa være taknemlig for. Sidste Gang jeg mærkede, at han savnede dig, var forresten Juleaften. Han spurgte mig, da han var kommen i Seng, om jeg troede, at

du ogsaa havde haft Juletræ. Men det er jo nu allerede længe siden.«

Ved at høre Børnenes Navne blev Ingrid som ude af sig selv. Hun sad foroverbøjet med Haanden under Kinden og vendte Ansigtet bort for ikke at lade sig mærke med det.

»Vil du sige mig en Ting? Mine Breve til Børnene — har de nogensinde faaet dem?«

»Ja. I den første Tid læste jeg dem altid selv højt for Kaare. Tage var jo for lille til at forstaa dem, men jeg bragte ham dine Hilsener. Dengang havde jeg jo endnu det Haab, Ingrid, at du vilde komme til Erkendelse af din frygtelige Forvildelse. Jeg kunde ikke forstaa — saa lidt som jeg kan det nu — at du kunde vedblive at leve under Guds Vredes Dom, dersom da ikke det allerværste var sket, at du helt havde vendt dit Hjerte fra Herren. Derfor tog jeg ogsaa det Ansvar paa mig at fortælle Børnene — og tillige Tjenestefolkene — at du blot var rejst til København og snart vilde komme tilbage. Men da Tiden gik og du ikke kom, — ja, Ingrid, da fandt jeg det ikke forsvarligt længer at bruge Løgn og Forstillelse for at opretholde Erindringen om en Mor hos de to moderløse Stakler. Forresten bør du vide,

at Kaare allerede forinden paa en eller anden Maade havde faaet Nys om Sagens rette Sammenhæng, og da der en Dag igen kom Brev fra dig, sagde han til mig med Taarer i Øjnene, at han ikke vilde høre det.«

»Jeg forstaar det nu — altsammen!« sagde Ingrid, hvis bortvendte Ansigt havde mistet al Farve. »Du vil saa alligevel hævne dig, Rudolf!«

Præsten rystede paa Hovedet med et smertetungt Smil.

»Jeg veed, hvem Hævnen tilkommer, lille Ingrid!«

Som om hun ikke havde hørt det, fortsatte hun:

»At jeg har været dig en daarlig Kone, — det veed jeg nu — men ikke paa den Maade, du tænker. Havde blot Mor levet, saa var det ikke sket! Men at du vilde hævne dig og tage Børnene fra mig, det havde jeg ikke troet om dig!«

»Bestandig tager du fejl baade af dig selv og af os. Gud er mit Vidne, at jeg ikke har andre Følelser for dig end den inderligste, den dybeste Medlidenhed. — Husker du, Ingrid, vor sidste Samtale derhjemme i min Stue? Du sagde til mig, at naar du kunde forlade vore Børn, saa var det, fordi du

vidste dem i gode Hænder hos mig, hvor de aldrig vilde komme til at savne Kærlighed. Men den Udtalelse har du maaske glemt. Det var vel ogsaa nok en af den Slags Talemaader, hvormed vi søger at berolige vor Samvittighed, naar Lidenskaben har taget Magten over vort Sind eller vore Sanser. Men nu har Børnene alligevel fundet Fred hos mig. Og nu beder jeg dig, Ingrid — ja, jeg bønfalder dig ved alt, hvad der er en Moder helligt — rejs bort igen og lad os faa Lov til at glemme, at du engang har været til for os! Skaan de Smaa for nye, oprivende Sindsbevægelser! Havde du set, hvor de længtes og sørgede, dengang du var rejst, og kunde du se dem nu, efter at de har faaet deres frie og barneglade Sind tilbage, — jeg er overbevist om, at du vilde ikke nænne igen at forstyrre deres Ro. Lad mig faa Lov til, med Guds Bistand, at gøre dem til gode og lykkelige Mennesker! De er min eneste Glæde nu. Tag ikke ogsaa den fra mig!«

Nede i Gaardsrummet begyndte Hotelkarlen igen at buldre løs paa en Madras, mens Præsten sad og ventede paa Ingrids Svar. Men der kom ikke noget Svar. Hun

havde lagt Hovedet ned i sine Hænder og løftede det ikke.

Tilsidst rejste Præsten sig.

»Ja, Ingrid, nu har jeg i det væsenligste faaet sagt, hvad jeg ønskede at lade dig vide. Jeg vil derfor sige dig Farvel. Gud give, at du denne Gang maa bestaa den Selvovervindelsens Prøve, han har sat dig paa! Tro mig, det vil blive til Velsignelse ikke alene for Børnene, men ogsaa for dig selv.«

Ingrid rørte sig stadig ikke. Han blev da staaende og gav sig paany til at strege paa Gulvtæppet med Dupskoen af sin Paraply. Efter nogen Tids Forløb saae han igen paa hende, og hans store, klare Øjne stod nu fulde af Taarer. Han vilde sige noget; men Ordene kvaltes i Struben.

»Gud være med dig, Ingrid!« sagde han tilsidst og gik hurtigt bort.

Da han var gaaet og Ingrid havde fulgt Lyden af hans Trin ned ad Trappen, gik hun hen og laaste Døren for at forhindre, at nogen af Hotelpersonalet kom derind. Saa gav hun sig ganske ubehersket hen til sin Fortvivlelse. Snart kastede hun sig over en Stoleryg, snart gik hun op og ned ad Gulvet og bed i en Snip af sit Lommetørklæde, for at ingen skulde høre hendes Graad. Et

Par Gange forsøgte hun at begynde et Brev til Gabriel, men ikke engang hos ham fandt hun nogen Trøst. »Jeg har ingen Børn mere!« — længer kom hun ikke, før hun lod Hovedet synke ned paa Armen og igen begyndte at hulke.

Der var gaaet et Par Timer, da en af Pigerne bankede paa. Gennem den laaste Dør spurgte Ingrid, hvad hun vilde.

»Der er en Herre i Telefonen, som vil tale med Fruen.«

»Spørg, hvem det er!«

Lidt efter bragte Pigen den Besked tilbage, at Højesteretssagfører Helms ønskede en Samtale med hende og ventede hende paa sit Kontor.

»Hvad skal jeg der!« — tænkte hun. »Kan Onkel give mig mine Børn tilbage? Kan han lægge deres Arme om min Hals, saa jeg kan høre dem sige »Mor! Lille Mor!« ligesom i gamle Dage? Alt andet er mig saa inderlig ligegyldigt.«

Efter at Pigen endnu en Gang havde banket paa for at bringe den Besked, at Højesteretssagføreren havde travlt, hvorfor hun maatte komme straks, badede hun sine Øjne og gik derhen med et tæt Slør for Ansigtet.

Det var efter Kontortid, saa hun fandt Onkelen alene. Han sad ved sit store Skrivebord i det inderste Værelse, hvis Dør han dog trak til, da hun var kommen ind.

»Sæt dig nu ned, og lad os tale lidt fornuftigt sammen,« sagde han efter et hastigt Blik paa det ophovnede Ansigt, som skimtedes gennem Sløret. »Du har truffet din Mand.«

»Ja — Rudolf var hos mig.«

»Jeg veed det. Han gik nylig herfra. Jeg er med andre Ord bleven underrettet om den Henstilling, han har gjort dig, og jeg maa tilstaa, at jeg efter at have talt personlig med ham finder hans Standpunkt berettiget. Det vilde ikke være forsvarligt at udsætte Børnene for ny Forvirring.«

»Var det for at sige mig det, at du bad mig komme herhen?«

»Ogsaa af den Grund — ja. Jeg veed ikke andet Raad at give dig, kære Ingrid, end at du fuldt ud tager Konsekvensen af det Skridt, du nu engang har gjort. Du maa selv prøve paa at glemme Fortiden. Der er ingen anden Udvej.«

»Har Rudolf juridisk Ret til at nægte mig at se Børnene?«

»Som Forholdene i sin Tid udviklede sig imellem dig og din Mand, og særlig i Be-

tragtning af den Maade, hvorpaa du forlod Hjemmet, er han utvivlsomt i sin fuldgode Ret. Men forøvrig har han udtrykkeligt overfor mig betonet, at det ikke var til Loven men til din Samvittighed, din Moderfølelse, han appellerede. Og det samme gør altsaa ogsaa jeg.«

»Hvorfor gør du det først nu, Onkel? Hele min Rejse kunde jo have været sparet. I dine Breve skrev du ikke noget derom.«

»Dine egne Breve, Ingrid, gav mig det Indtryk, at ogsaa dine Børn trængte til og længtes efter et Gensyn. Men saadan forholder det sig jo ikke. Desuden — og det var for mig det afgørende — jeg kunde paa det Tidspunkt ikke med Sikkerhed vide, om vi ikke af dit Ønske om at komme hjem havde Lov til at drage Slutninger med Hensyn til Fremtiden. For at tale rent ud: Sagen vilde jo i enhver Henseende stille sig anderledes, dersom vi kunde gøre os Forhaabninger om en varig — eller rettere sagt en definitiv Afbrydelse af dit Forhold til Dr. Vadum. Men om noget saadant er der vel ikke Tale?«

Ingrid rystede paa Hovedet.

»Naa — nej, det har jeg jo nok forstaaet. Alligevel vil jeg nu gøre dig bekendt med et

Forslag, som din Mand udtrykkelig har bemyndiget mig til at fremsætte for dig. Det var vistnok oprindelig hans Mening selv at gøre det; men han har vel — ret naturligt — ikke kunnet faa sig til at tale om en saa vanskelig Ting, har maaske ogsaa frygtet for, at du skulde misforstaa hans Hensigter ved en direkte Henvendelse. Jeg taler altsaa udelukkende paa hans Vegne, naar jeg som et sidste Forsøg paa at kalde dig tilbage til din Pligt underretter dig om, at din Plads hos Børnene vedblivende skal staa dig aaben, dersom du vil vende hjem til dem — ikke som en Besøgende, men som deres Mor og intet andet. Med virkelig beundringsværdigt Højsind tilbyder din Mand at ville aabne Hjemmet for dig, paa den Betingelse naturligvis, at du gør ham det muligt at genoptage et Samliv under en for ham akceptabel Form.«

Der var et Øjeblik gaaet en forventningsfuld Skælven gennem Ingrid. Hun havde set op.

»Hvad du der siger, Onkel, forstaar jeg vist ikke rigtigt.«

Højesteretssagføreren fikserede hende skarpt over sin Næseklemmer.

»Saa skal jeg gentage det. Din Mand til-

byder dig at vende tilbage til dit Hjem og dine Børn. Og jeg kan tilføje: det er udelukkende af Bekymring for dig og din Fremtid — vistnok ikke mindst den hinsidige — at han er rede til at bringe det store Offer. Men Forudsætningen er naturligvis, at du bestemmer dig til et afgørende og endeligt Brud med Dr. Vadum.«

Ingrid havde bøjet Hovedet. Hun mærkede Onkelens Øjne paa sig og strøg let med Haanden over sin Muffe, for at han ikke skulde ane den Hvirvel af kæmpende Følelser, hans Ord havde vakt hos hende.

»Var der mere, du vilde sige mig, Onkel?« spurgte hun efter nogen Tavshed.

»Nej, der er ikke mere.«

»Saa tror jeg, at jeg vil gaa,« sagde hun og rejste sig. »Du har jo ogsaa travlt.«

»Ja ja. Tænk nu over, hvad jeg har sagt! Og saa venter jeg, at du meddeler mig din Bestemmelse. Du kan træffe mig her imorgen ved samme Tid. Kan det passe dig?«

»Jeg veed det ikke.«

Højesteretssagføreren rev Lorgnetten af Næsen.

»Hvad skal det sige?«

»Det kan jo være, at jeg ikke er her imor-

gen. Du raadede mig jo for et Øjeblik siden til at rejse.«

»Men ikke til en overilet Afgørelse i en saa alvorlig Sag. Jeg maa forlange, at du tager dig Betænkningstid. Havde du gjort det, før du giftede dig med din Mand, var I maaske bleven sparet for denne Katastrofe.«

»Du var dog i sin Tid selv for det Giftermaal, Onkel.«

»Jeg ikke. Din Tante maaske. Jeg husker bestemt, at jeg meget alvorligt bad dig overveje Sagen, før du bandt dig ved et Løfte.«

»Det vilde dog ikke have nyttet. Jeg havde dengang ikke bedre Forstand.«

»Det er muligt. Men er du sikker paa, at du er bleven meget klogere? Har du ikke ogsaa i dit nye Forhold ladet dit hastige Sind raade paa Forstandens Bekostning? Jeg tror det.«

»Farvel, Onkel! Nu vil jeg gaa!«

»Ja ja. Jeg venter dig altsaa imorgen ved samme Tid. Og saa haaber jeg, Ingrid, at du for en Gangs Skyld har taget en fornuftig Beslutning.«

VII.

Den Morgen, da Gabriel havde fulgt Ingrid til Stationen, var han straks gaaet tilbage til Hotellet. I deres Værelse, hvor Sengene endnu stod uredte, lukkede han sig inde med Mindet om deres sidste lykkelige Timer. Han gik uroligt frem og tilbage over Gulvet, stadig paany optaget af nogle Smaating, som Ingrid havde efterladt eller glemt: et kasseret Skobaand, som han havde taget op fra Gulvet, et Brev Haarnaale og et Par Handsker, som han havde fundet paa Spejlkonsollen. Gang efter Gang havde han dem mellem sine Hænder og lagde dem fra sig igen.

Først om Eftermiddagen gik han ud for at finde et Privatlogis i det Bykvarter, hvor han en Gang tidligere havde boet. I Løbet af et Par Timer fandt han, hvad han søgte. Eller rettere: han tog det første Værelse, der nogenlunde passede ham, en stor, tre-

fags Salon med nogle spredte Møbler, der stod og skelede fremmed til hinanden over et slidt Brysselertæppe. Endnu samme Dag flyttede han derhen med sin Kuffert, hvori Ingrids smaa Efterladenskaber nu opbevaredes som Relikvier.

Hele den lange Aften blev han hjemme, sad nedsunken i en Lænestol og stirrede ud i det store, øde Rum, hvis forlorne Elegance det stærke elektriske Lys fra Loftskronen nu uhjælpeligt blottede. Han havde taget sine Bøger frem men var ude af Stand til at samle sig til Læsning. Tankerne fulgte Ingrid.

Som en Gnier, der tæller sine Skatte, sad han i sin Ensomhed og lod Aarets lykkelige Minder drage sig forbi. Der var særlig een Erindring, som han stadig paany tog frem og lod skinne for sit indre Syn i skiftende Belysning. Han saae sig selv staa paa Københavns Hovedbanegaard en Eftermiddag paa den Tid, da et af de lokale Tog fra Vestsjælland ventedes. Det var netop et Aar siden. Han havde Aftenen forinden haft Brev fra Ingrid, det sidste, han overhovedet havde modtaget fra hende. Det var det Brev, hvori hun skrev til ham, at skønt hendes Haab om at opnaa lovformelig Skilsmisse

var endelig bristet, forlod hun nu sit Hjem og vilde komme til Byen den næste Dag. Trods Brevets Tone havde han læst det med Mistillid. Han havde sagt til sig selv: »Hun kommer ikke. Saadan noget skriver Kvinderne i et eksalteret Øjeblik, hvorefter de betænker sig og resignerer.« Hvor kunde han tro, at hun, en sat Præstekone, der ovenikøbet var strengt bibeltroende, for *hans* Skyld vilde forlade Hjem og Børn og gøre Dødsspringet ud i den frie Kærligheds Malstrømme? Endnu da han gik til Stationen, var han overbevist om, at det blev en Glipgang. Og ønskede han i Grunden inderst inde andet? Han havde jo oprindelig nærmet sig hende uden anden Hensigt end at knytte et kortvarigt Forhold Mage til dem, han havde haft saa mange af. Var end hans Forelskelse efterhaanden vokset ham over Hovedet, det havde dog ligget langt udenfor hans Tanke, at Bekendtskabet skulde kunne faa saa vidtrækkende Følger.

Da saa Toget bruste ind paa Stationen og han saae hende stige ud af en Kupe i Rejsedragt og med stor Haandbagage, gik der ham midt i hans stormende Henrykkelse et lille Kuldegys gennem Sjælen. Han huskede det tydeligt. Det var en sugende Følelse

af Angst. Ikke bare, som han længe havde indbildt sig, den vemodige Angst, der hemmeligt rører sig i enhver stærk Lykkefølelse, naar man veed, at den ikke vil vare. Nej! Det var tillige en uhyggelig, anelsesfuld Forstaaelse af, at det vilde blive ham selv, der engang — Ulykkesfugl, som han var — kom til at sprælle i den Done, han havde sat ud for hende. Og nu hang han der!

— — —

Den næste Morgen vaagnede han op til en øsende Efteraarsregn. Han blev af den Grund hjemme det meste af Formiddagen og forsøgte at begrave sig i Arbejde. Han havde i flere Aar gjort Forberedelser til et stort Værk, hvori han videre vilde udvikle den selvstændige Grundbetragtning af Mennesket, som han tidligere havde skitseret. Ved en Række Eksempler hentet fra Naturlivet og fra Historien var det hans Hensigt at paavise den moralske Nedgang i Verden fra Dyrets friske Rovbegær til de for Mennesket specielle Følelser: Ødelæggelseslyst, Misundelse og Skadefryd. Men siden han lærte Ingrid at kende, havde Arbejdet ikke villet gaa for ham. Hele det sidste Aar havde han følt sig som en Skipper, der er drevet ud af Kurs. Dette uanede Kærlighedsliv, i hvis

Trolddom han mere og mere var bleven hildet, havde ført ham ud i sommerblide Egne, hvor hans Aand ikke havde hjemme.

Heller ikke denne Gang lykkedes det ham at faa Samling paa sine Tanker, og skønt Regnen blev ved at strømme ned, gik han tilsidst ud.

I de brede, asfalterede Gader og navnlig paa alle aabne Pladser stod Vandet tommehøjt. Vognhjulene pløjede op i det som Baadstævne og sendte lange Sprøjt ud til Siderne. I en Butik, hvor han var gaaet ind for at faa et Par Galosjer, blev han tiltalt af en tyk, gemytlig Mand, der raabte ham ind i Ansigtet: »Jetzt kommen die Tage, von welchen wir sagen, sie behagen uns nicht.« Mandens Udseende var ham imod, og han svarede ham derfor ikke. Det var ham desuden ubehageligt, at Folk altid talte til ham, som om de forudsatte, at han var døv.

Det havde været hans Hensigt at gaa hen paa et af Bibliotekerne; men paa Vejen opgav han det. Han kunde ikke tage sig noget alvorligt for, før han havde hørt fra Ingrid, og han havde regnet ud, at han tidligst kunde vente Brev den næste Dag ved Ellevetiden. Han havde ligeledes tænkt paa at

opsøge et Par yngre Filosofer, som han i sin Tid var kommen i Brevveksling med i Anledning af sin Bog om Schopenhauer, og som nu havde Ansættelse ved Berlins Universitet. Men ogsaa disse Besøg slog han af Hovedet, fordi det et Par Gange var hændet ham, at han havde faaet en temmelig kølig Modtagelse hos tyske Kolleger, som han tidligere havde kendt og studeret sammen med, og som i Mellemtiden var bleven Professorer eller endog Geheimeraader. Med den Respekt for Distinktioner, der var gaaet ogsaa Videnskabsmændene i Blodet i Soldaterfabriken Tyskland, havde de betragtet ham med aabenlys Mistillid, fordi han ingen Embedsstilling havde.

Han blev ved at gaa omkring i Gaderne og satte sig et Par Gange ind i en Kafe, hvor han fordrev Tiden med at læse Aviser og kigge i de illustrerede Blade. Og allevegne syntes han at gense den gemytlige Mand, der om Formiddagen havde tiltalt ham i Galosjeforretningen. Overalt vrimlede det af tykke, højrøstede Folk, der kom ind fra Regnen med drivende Paraplyer. Og Synet af al denne ukuelige Munterhed forøgede kun hans eget Mismod.

Han kunde jo ikke lade være med at tænke paa, at ogsaa Ingrid besad samme lykkelige Evne til at ryste Hverdagslivets mange Fortrædeligheder af sig med en Latter. De havde paa deres Rejser ofte været forfulgt af Uheld, havde ligget i væggetøjsbefængte Hotelværelser, faaet fordærvet Mad og mødt andre af den Slags Genvordigheder, der gik ham selv saa pinagtigt nær. Men i den mest fortvivlede Situation havde Ingrid bevaret Fatningen og sit gode Humør. Saa vidt forskellige var de! . . . En Aften paa deres Rejse i Italien overnattede de i en lille Bjergby. Han var just i Færd med at klæde sig af, da han hørte et lille Skrig inde fra hendes Værelse. I den Tro, at der var sket en Ulykke, styrtede han derind. Der stod hun ganske nøgen midt paa Gulvet og rystede af al Magt sin Natdragt. Hun havde fundet sin Seng fuld af store Myrer. Da hun opdagede ham, kastede hun sig af Undseelse i hans Arme, men kunde ikke bare sig for Latter. Saadan var hun, den vidunderlige! . . .

Henimod Aften gik han ind i en Restaurant i Nærheden af *Unter den Linden*, der var berømt for sit gode Køkken. Som et sidste Forsøg paa at glemme Ingrid vilde

han hjælpe paa sin nedtrykte Stemning med Mad og Vin.

Omkring et stærkt oplyst, maurisk hvælvet Midtrum, hvor et Orkester spillede, laa en Række halvdunkle Spisesale, paa hvis Borde der brændte Lamper med røde og gule Silkeskærme. Ogsaa her var der fuldt af Folk. Han maatte gaa fra Sal til Sal, før han fandt et ledigt Bord.

Idet han satte sig i Sofaen, foer der som et Spyd igennem ham ved Lyden af dansk Tale. I hans umiddelbare Nærhed sad et lille Selskab af hans Landsmænd, ialt fire Personer, en Dame og tre Herrer.

Damen, der var meget smuk, sad alene i Sofaen; men den ene af Herrerne — en fyldig, prælatagtig Skikkelse i Fyrretyveaarsalderen — holdt hende om Haanden. Denne Herres kraftig skaarne, glatragede Ansigt mente han at kunne genkende fra Billeder. Det maatte være Professoren i Arkæologi og Kunsthistorie, den veltalende Klemens Junge, der i de senere Aar havde skabt sig et betydeligt Navn baade hjemme og i Udlandet. Der stod Champagne paa Bordet, og hele Selskabet var meget oprømt.

Trods Musiken kunde han høre det meste af, hvad der blev sagt, og efterhaanden for-

stod han, at Professoren havde været paa en videnskabelig Ekspedition i Grækenland og Syrien, og at de to andre Herrer, der syntes at være unge Filologer, havde ledsaget ham. Damen i Sofaen var hans Kone. Hun var rejst ham imøde her til Berlin, og Middagen var en Afskedsfest for hans to Rejsefæller.

Skønt der ikke var noget i Damens Ydre, som direkte mindede om Ingrid, maatte han bestandig betragte hende og anstille Sammenligninger. Hun var en Brunette og baade ældre og fyldigere end Ingrid, var desuden paaklædt som en Verdensdame, havde kostbare Ringe paa Fingrene og en stor Hat med pragtfulde Strudsfjer. Ikke desto mindre fandt han en Art Søskendelighed imellem dem, naar hun med Glasset i Haanden nikkede til sin forelskede Ægtemand, eller naar deres Hænder bagefter igen mødtes over eller under Bordet. Der var den samme Sødme i Smilet, den samme underligt vemodige Ømhed i Blikket som hos Ingrid i Hengivelsens Øjeblikke.

Han maatte tilsidst tage Øjnene til sig for ikke at kvæles af sin Bevægelse.

Imidlertid var der bleven stillet forskellige Retter for ham, uden at han havde Anelse om, hvad det var, han havde spist. Ogsaa

det meste af en Flaske Vin havde han tømt uden anden Virkning, end at han sank endnu dybere ned i sin Forladthedsfølelse. Disse Mennesker derovre — tænkte han med Bitterhed — vilde den næste Dag være hjemme og kunde da med fornyede Kræfter tage fat paa deres Arbejde, mens han i Uger, ja maaske i Maaneder skulde gaa her i Uvished og fortæres af en Uro og Spænding, som tilsidst vilde gøre ham vanvittig.

Endnu før han var naaet til Ende med det Maaltid, han havde bestilt, forlangte han sin Regning og tumlede ud af Lokalet.

Først da han kom ud i den friske Luft, mærkede han Vinen syde i Blodet. Regnen var hørt op, men en vinterkold Blæst strøg gennem Gaderne og havde allerede tørret dem. Oppe over Tagene drev maanebelyste Skyer i vild Flugt.

For at undgaa Trængslen i Friederichsgade gik han hjem gennem Sidegaderne, indtil han naaede Spree. Han boede ovre paa den anden Side af Floden ude i Karlsgade i Nærheden af den store Kaserne. Paa Vejen kom han over et Par gamle Broer, der førte over Flodens delte Løb, og paa den yderste af dem blev han et Øjeblik staaende ved Rækværket og saae sig om.

Han huskede Stedet fra sine Aftenvandringer under tidligere Ophold der i Byen. Han genkendte i Maanelyset de ligesom uddøde Omgivelser, de sovende Pramme nede paa Vandet, de mørke, tavse Fabriksbygninger og den uendelige Alle af Dampskorstene langs med Floden. Alt syntes ham mærkværdig uforandret. Om det saa var den vanføre Tigger med de visne Ben, saa sad han der endnu og rystede af Kulde paa sin Skammel. Kun han selv var ikke den samme. »Skovtrolden«, som Ingrids Kusiner havde kaldt ham, udholdt ikke længer Ensomheden. Fra hans Sjæl opløftede der sig et Klageraab saa vildt af Længsel og Nød som Hjortens Brøl efter den bortflygtede Hind. »Ingrid! Ingrid!«

Da han kom forbi Kasernen, blev Tappenstregen netop blæst derinde paa Paradepladsen bag det høje Jerngitter. De sidste Efternølere skyndte sig gennem Porten, og udenfor paa Gaden var der den sædvanlige Stimmel af Soldaterkærester og omløbende Sjakrere med deres flade Kramkasser, af Nattetøse og andre af Kvarterets løse Eksistenser.

Ogsaa dette urolige Opløb huskede han fra Fortiden; men uden at ænse det fortsatte han sin Gang, skønt Mængden var be-

gyndt at huje, fordi to af Pigebørnene var kommen i Haarene paa hinanden.

Hjemme overraskedes han ved at finde et Telegram paa sit Bord. Det var oprindelig adresseret til det Hotel, hvor han og Ingrid havde overnattet, og da han desuden saae, at det kom fra København, forstod han, at det var fra hende.

»Det er sin Adresse, hun sender mig,« tænkte han, men rystede dog paa Hænderne, da han aabnede det.

Efter at have læst det satte han sig ganske fortumlet ned paa en Stol. Der stod: »Rejser herfra iaften. Hent mig paa Banegaarden imorgen tidlig. Alt forgæves. Nærmere mundlig.«

Han maatte læse Telegrammet et Par Gange, før det rigtig gik op for ham, at hun vilde komme hertil, ja allerede befandt sig paa Rejsen. Hvad kunde der være sket? Ordene syntes ham ildevarslende. »Alt forgæves.« Hvad betød det? »Nærmere mundlig.« Der maatte stikke noget under. Vilde hun forberede ham paa Afskeden? Kom hun tilbage for at forklare sig? . . .

Efter en gennemvaaget Nat stod han op, før det blev lyst, og gik til Stationen. Skønt

han tilbagelagde hele den lange Vej tilfods, kom han mere end en Time for tidlig. Han satte sig saa ind i Restaurationen for at drikke Kaffe, spiste i Distraktion en halv Snes Boller og sank derpaa saa dybt i Tanker, at han ikke hørte Toget køre ind og først vaagnede til Bevidsthed, da Folk begyndte at strømme ud.

Et Øjeblik efter stod han ude paa Perronen med Ingrid i sine Arme. Hendes dødtrætte Udseende og hele oprevne Tilstand indjog ham ny Angst. Han fik fat i en lukket Droske, og paa Vejen hjem til hans Bopæl fortalte Ingrid nu alt, hvad der var hændet hende, siden de skiltes. Det blev en ret usammenhængende Beretning om Mødet med hendes Mand, om Samtalen med Onkelen og om, hvordan hun efter at have forladt dennes Kontor var bleven angst og havde bestemt sig til at rejse straks. Paa Tilbagevejen til sit Hotel var hun gaaet ind paa et Postkontor for at telegrafere til ham, og fire Timer efter havde hun siddet i Toget.

Endnu før hun fik alting sagt, havde Gabriel forstaaet det nødvendigste. Svimmel af Henrykkelse og knuget af Skamfuldhed gled han ned paa Knæ foran hende og

skjulte sit Ansigt i hendes Skød. Han havde forstaaet, at der igen var bleven stillet hende Valget mellem Børnene og ham, og at hun paany havde ofret Moderfølelsen for at følge sin inderste Natur, havde valgt Kærlighedslykken, valgt ham — Skovtrolden.

VIII.

Da Aarets Mørketid var omme og de første Lærker fløj nordpaa over Alperne og det snedækkede Tyskland, boede Gabriel og Ingrid i en lille By i Sydfrankrig. Straks efter Tilbagekomsten fra København var Ingrid bleven syg i Berlin. De nye Sjælslidelser, hun havde udstaaet paa den forcerede Rejse, hvor hun i tre Døgn hverken kunde spise eller sove, den hele anspændte Sindstilstand, hun det sidste Aar havde levet i, fik omsider Bugt med hendes sunde Legemes Modstandskraft.

I tre Maaneder opholdt hun sig paa en Nerveklinik ved Dresden sammen med Gabriel, der ikke havde villet skilles fra hende. Senere rejste de efter Lægens Raad sydpaa for at komme Solen nærmere.

Middelhavskysten havde netop dengang aabnet sin »Sæson«; men de foretrak denne sydfranske Provins, der havde omtrent det

samme milde Vinterklima, og hvor de var udenfor den store Strøm af Forlystelsesrejsende, der som en aarligt tilbagevendende Syndflod overskyller saa mange af Jordens Paradiser og efterlader et Bundfald af Verdensbyernes Slam. Byen laa paa Sydskraaningen af en Højderyg, der set i Frastand blaanede, saa man kunde tro sig i Apenninerne. Vegetationen deromkring var ogsaa ganske sydlandsk: Oliven- og Morbærtræer, Lavrbærlunde og Agaver.

Under sin Sygdom havde Ingrid ofte været stærkt ængstet af Tanken om Døden og navnlig om Dommen, og endnu kunde hun til Tider være meget nedtrykt. Hun talte aabent til Gabriel derom, skønt hun godt vidste, hvor forskelligt de tænkte om den Slags Ting. Hvad han kunde finde paa at sige for at berolige hendes Samvittighed, gjorde nu heller aldrig noget Indtryk paa hende. Saaledes lod hun sig ikke bringe bort fra den Overbevisning, at det skyldtes Guds Vrede over deres Samliv, naar det syntes, som om hun ikke skulde opnaa den Lykke at faa Børn med ham til Erstatning for dem, hun havde mistet. Det var Straffedommen over hendes Synd.

»Med de Anskuelser maa du jo i Grunden

føle det som en stor Ulykke, at vi lærte hinanden at kende,« sagde Gabriel en Dag lidt utaalmodig, da de sad sammen i Mørkningen og talte om disse Ting.

»Nej, det er jo det, jeg ikke selv forstaar! Jeg kan ikke ønske noget anderledes. Det har jeg sagt dig. Hvor du er, maa jeg ogsaa være. Og det gælder baade for dette Liv og for det andet.«

Om sine Børn talte hun sjældnere og sjældnere. Men Gabriel vidste, at hun daglig gik ind i en af Byens mange Kapeller og bad for dem, Heller ikke dette lagde hun Skjul paa overfor ham. »Jeg kan naturligvis ikke lade være med at tænke paa mine Børn,« sagde hun engang i den Anledning. »Men jeg vil gøre mig Umage for at tro, at de virkelig har glemt mig. Maaske er det ogsaa bedst saadan.«

De var kommen til Byen kort efter Nytaar og havde i Begyndelsen boet i et Pensionat, men for at blive beskæftiget og ikke sidde for meget alene med sine Tanker havde Ingrid selv foreslaaet, at de skulde leje en lille møbleret Lejlighed, hvor de kunde føre selvstændig Husholdning ved Hjælp af en Kone fra Byen. De havde fundet tre solrige Værelser med Køkken hos en midaldrende

Enkefrue, der boede i en stille Gade i Byens Udkant. Det var deres første egenlige Hjem, og de havde begge to været straalende lykkelige den Dag, da de som et nygift Par første Gang spiste ved deres eget Bord. Ingrid gjorde selv sine Indkøb, og da Gabriel undertiden ledsagede hende, blev de snart kendt af Byens Befolkning, der antog dem for Russere paa Grund af deres Sprog og Gabriels store Skæg.

Siden hendes Sygdom, da hun en Tid var saa svag, at hun maatte støttes under Gangen, var det blevet Ingrid en Vane at gaa med Gabriel under Armen. Det havde tidligere generet ham, naar hun saaledes uden særlig Foranledning puttede sin Arm ind under hans. Det havde givet ham en trykkende Fornemmelse af Ufrihed. Han havde heller ikke kunnet lade være med at tænke paa, at saadan havde hun velsagtens til Stadighed spaseret med sin Mand, naar de gik deres Aftentur derhjemme i den sjællandske Landsby. Desuden var deres Fodskifte saa forskelligt. De Syvmileskridt, han havde vænnet sig til paa sine ensomme Vandringer, kunde han dengang ikke lægge af. Men som hans Følelser for hende i et og alt var bleven forvandlede i de sidste Maaneder, fandt han

nu en øm Tilfredsstillelse i at kunne rette sin Gang efter hendes. Under hendes Rekonvalescens, da hun Fod for Fod maatte føres gennem Kurparkens Gange, havde han lært sig Kunsten, og nu fulgtes de med raske Skridt saa naturligt ved hinandens Side, at det ikke faldt nogen i Byen ind, at de ikke var rigtige Ægtefolk.

Ingrid havde som sædvanlig hurtig vundet sig Venner blandt Befolkningen. Baade deres Værtinde, Fru Anrion, deres Hjælperske i Køkkenet og de Handlendes Bude var alle ivrige for at vise hende Artighed. Paa Byens ugenlige Torvedag, naar Pladsen foran Hovedkirken og alle de tilstødende Gader var en Lejr af Boder og Telte, vovede hun sig frygtløs ind i den tætteste Stimmel for at gøre sine Indkøb. Og overalt raabte Grøntkoner, Frugthandlere, Pottemagere og Nudelsælgere hende an med straalende Gensynsglæde. Hendes nordiske Skønhed interesserede disse Sydens Børn, og som hun indtog dem med sit Væsens Ligefremhed, imponerede hun dem med sin husmoderlige Erfarenhed. Til Trods for, at hun slet ikke var let at gøre tilpas og dertil nøjeregnende med Prisen, kappedes alle om at komme til at handle med »den russiske Frue«.

Skønt Gabriel stadig var utilbøjelig til at blande sig mellem Mennesker og navnlig var sky for Trængsel, kunde han en Dag ikke modstaa Fristelsen til at gøre hende Følgeskab paa denne Torvevandring, hvorfra hun altid vendte saa oplivet og rødkindet tilbage. Han fulgte tæt bagefter hende gennem Sværmen og blev saa stolt af hende ved at mærke, hvordan alle satte en Ære i at faa hende til Kunde, at han villigt lod sig belæsse som et Pakæsel og vendte hjem med et Lerfad under Armen og et Bundt Bladselleri stikkende op af Overfrakkelommen.

I det hele blev han mere og mere nysgerrigt interesseret af disse mange Smaabeskæftigelser, der opfylder en Husmoders Dag og forvandler et Par fremmede Stuer til et Hjem. Det var altsammen saa nyt for ham. Desuden trængte han ofte til at adspredes for at komme bort fra sine skjulte Sorger. Arbejdet med hans store Værk om Menneskets Udartning vilde stadig ikke glide for ham. Nye Tanker brødes med de gamle, naar han sad ved Skrivebordet og hørte Ingrid gaa og nynne ved sit Arbejde inde i Stuen ved Siden af.

Det kunde derfor endnu af og til hænde,

at han fik Tilbagefald til Fortidens sygelige Stemninger og pludselig uden Forklaring stormede afsted paa egen Haand ud i Bjergene og blev borte halve eller hele Dage. Men han fortrød det altid bagefter og gjorde sig heftige Bebrejdelser for sin Utaknemlighed.

En Dag i det tidlige Foraar, da han — lidt skamfuld — vendte tilbage fra en saadan hovedkulds Flugt, fandt han Ingrid siddende sammenbøjet i Sofaen med Hænderne for Ansigtet. Han blev meget ulykkelig. Han var straks overbevist om, at det var hans Troløshed, hun sørgede over. Men da hun nu løftede Hovedet og han saae hendes Ansigt, forstod han, at der maatte være hændet noget meget alvorligt under hans Fraværelse.

Han satte sig ved Siden af hende og lagde Armen om hendes Liv.

»Hvad er der, Ingrid? Har du haft Brev hjemmefra?«

Hun kunde ikke tale for Kulderystninger og nikkede blot.

»Er det noget med dine Børn?«

»Nej.«

»Hvad er det da?«

»Rudolf er død.«

»Din Mand!«

»Ja. Læs Brevet fra Onkel! Det ligger derhenne paa Bordet.«

Gabriel rejste sig, tog tøvende Brevet og læste: »Jeg har den sørgelige Meddelelse at gøre dig, at din Mand efter et kort og, som det fra først af syntes, ufarligt Sygeleje, foranlediget af et almindeligt Forkølelsestilfælde, igaar Aftes ved Nitiden roligt og smertefrit er hensovet. Tilstede ved Dødssengen var i Følge en til mig idag indgaaet Meddelelse fra Præstegaarden foruden Lægen og din Mands Husholderske kun en Pastor Jensen fra Nabosognet, der umiddelbart forinden havde berettet ham. Saasnart nærmere Oplysninger foreligger, skal disse blive dig tilstillede. Testamentariske Bestemmelser er saa vidt mig bekendt ikke efterladt. Men ogsaa derom skal du blive underrettet, naar Skifterettens Registrering foreligger. Begravelsen, der efter den Afdødes Ønske skal foregaa uden al officiel Deltagelse, er fastsat til Fredag Klokken Et.«

Efter gentagen Læsning vendte Gabriel tilbage til Ingrid, der nu brød ud i en fortvivlet Hulken.

»Det er mig — det er os — der har dræbt ham, Gabriel!«

»Kære Ingrid! Tag det dog ikke saadan! Din Mand var jo svag og har været det i mange Aar, længe før du og jeg lærte hinanden at kende. Du har selv fortalt, at han en Gang tidligere havde Lungebetændelse og var saa syg, at I ikke troede, han kunde leve. Du kan være ganske rolig. Hans Død har du ingen Skyld i.«

Men Ingrid lod sig ikke trøste.

»Det er forfærdeligt! Forfærdeligt!« sagde hun.

»Hvornaar fik du din Onkels Brev?«

»Jeg veed ikke . . . Jeg har været ganske ude af mig selv. Hvorfor var du ogsaa borte?«

»Nu maa du ikke lade dig saadan opskræmme. Saa gaar du hen og bliver syg igen. Husk paa, at Lægerne i Dresden paalagde dig at passe godt paa dig selv!«

Hun slog Armene om hans Hals og lagde Hovedet ned paa hans Skulder.

»Aa, Gabriel! Hvor er det forfærdeligt at være Skyld i et Menneskes Død!«

»Jamen det er du ikke, Ingrid! Vær dog fornuftig.«

»Jo. Jeg føler det bedst selv. Saa frygte-

ligt er vi bleven straffede, Gabriel! Men du tror ikke, at Gud er den evige Dommer. Derfor tror du heller ikke paa Straffen.«

»Sig mig, Ingrid, tænker du slet ikke paa, at det, der nu er sket, tværtimod kan blive til din Lykke? Der staar nu ikke længer nogen mellem dig og dine Børn. Hvad Dag du vil, kan du kræve dem tilbage.«

»Aldrig! Aldrig! Han var dog Børnenes Far! Kan du ikke forstaa det!«

»Du vil imorgen, naar dit Sind bliver roligere, tænke anderledes. Det er jeg ganske overbevist om. Husk ogsaa paa, at dine Børn nu ikke har andre at holde sig til end dig. For til din Mands Familje vil du dog vist ikke overlade dem. — — Tænker du heller slet ikke paa, at dit og mit Forhold fra nu af bliver et andet. Du er bleven fri. Dersom du vil det, kan vi nu gifte os.«

Ingrid gav ikke noget Svar, ikke heller, da Gabriel gentog Ordene.

Han saae paa hende og følte sit Hjerte standse.

Lidt efter rejste han sig for at gaa ind til sig selv. Men Ingrid greb ham angstfuld i Armen og saae paa ham med sine taaredryppende Øjne.

»Gaar du fra mig?«

»Jeg tænkte, du maaske helst vilde være alene.«

»Du maa ikke gaa!« —

Den næste Dag, der var Begravelsesdagen, blev Gabriel alvorligt bekymret for hende. Paa den Tid, Jordfæstelsen skulde finde Sted, gik hun hvileløs omkring i Stuen med udslukte Øjne som en Søvngænger. Han blev siddende derinde, fordi han ikke turde lade hende være alene. Forgæves søgte hun at samle sig og tage sig noget for. En Gang tog hun Støvekluden og begyndte at tørre af. Men pludselig satte hun sig hen paa hans Skød, skjulte sig hos ham og hviskede:

»Gabriel, jeg kan høre Kirkeklokkerne.«

»Jeg tror, du skulde gaa i Seng, Ingrid. Du har jo ogsaa Feber,« sagde han i Angst efter at have følt paa hendes Hænder. »Vær nu føjelig! Du er endnu ikke saa stærk, at du ikke har al Grund til at være varsom med dig selv. Saa maa du ogsaa give mig Lov til at hente en Læge. Vil du?«

Ingrid vægrede sig først. Hun var ikke syg, sagde hun. Og selv om hun var det, gjorde det heller ingenting. Hun vilde netop helst dø.

Hun havde rejst sig og var igen begyndt at vandre rundt i Stuen. Men et Øjeblik efter maatte hun gribe om Ryggen af en Stol, fordi alt løb rundt for hende.

»Gabriel!« raabte hun med Haanden over Øjnene.

IX.

En Timestid efter ringede det. Gabriel aabnede Yderdøren for en lille graasprængt Mand med stikkende Øjne og Ordensroset i Knaphullet. Det var Dr. Bonnat, Egnens mest ansete Læge. Fra sin Skildpaddeslorgnet ned til de lakerede Støvler var han præget af franske Provinsherrers lidt snuskede Elegance.

For at give ham nogle Forhaandsoplysninger om Ingrids Konstitution og tidligere Sygdomsanfald førte Gabriel ham først ind i sin egen Stue. De tog begge Plads, og i sin store Uro lagde han ikke Mærke til den adspredte Mine, hvormed Lægen hørte paa ham, eller til hans rotteagtige Blik, der løb rundt i Stuen og op og ned ad Gabriels Person for at værdsætte ham som Klient.

»Det lyder jo ret alvorligt,« sagde Manden omsider efter at have bestemt sig for et Honorar af tredive Francs pr. Besøg. »Men lad os nu gaa ind til Patienten!«

Efter en kortvarig Undersøgelse af Hjerte, Lunger og Nyrer erklærede han et fortsat Sengeleje for nødvendigt. Forøvrig skulde der fra Apoteket blive sendt en Medicin, som foreløbig kun maatte tages tre Gange med tre Timers Mellemrum. Tyve Draaber hver Gang.

»Jeg kan endnu ikke udtale mig nærmere om Tilstanden,« føjede han til ude i Forstuen, da Gabriel fulgte ham ud. »Men dersom De ønsker det, skal jeg se herhen imorgen Formiddag.«

»Ja Tak.«

Gabriel vendte tilbage til Sovekammeret og satte sig paa Kanten af Ingrids Seng.

»Den Mand kunde jeg ikke lide,« sagde hun til ham. »Kommer han igen?«

»Ja.«

»Det er ingen Nytte til. Og hvad var det for en Medicin, han talte om? Hvad skal jeg med Medicin? Jeg er jo ikke syg.«

Hendes Tone var ophidset, hendes Kinder stærkt røde. Feberen var i Stigen.

Da Medicinen kom, fik Gabriel hende dog med gode Ord overtalt til at tage den. Bagefter klagede hun over Hovedpine, og han bad hende da at prøve paa at sove lidt.

I det samme bankede det paa Døren fra

Køkkenet. Det var Fru Anrion, deres Værtinde. Den kødfulde Dame, der af Køkkenkonen havde faaet at vide, at der var bleven sendt Bud efter Læge, havde af Nysgerrighed straks tilbudt sin Hjælp. Med alle sine fire Hager svulmende af Selvtilfredshed traadte hun ind med en Kop Havresuppe paa en Bakke.

»Naa — Herren være lovet! — nu gaar det nok bedre,« udbrød hun ved Synet af Ingrids røde Kinder. »Ja, unge Fruer har det ligesom Svalerne. Nu oppe i Himlen, nu nede ved Jorden.«

Om Aftenen, efter at Ingrid for anden Gang havde faaet sine Draaber, laa hun sløvt hen med lukkede Øjne. Ængstet af hendes Udseende telefonerede Gabriel efter Doktoren. Men denne svarede tilbage, at Patienten blot skulde have Ro og helst Søvn, og til begge Dele vilde Medicinen nok hjælpe hende.

Det slog ogsaa til. Efter at der var bleven stille i Huset og paa Gaden, faldt Ingrid hen. Hun laa paa Ryggen og havde drejet Hovedet om paa Siden, saa Ansigtet vendte ind imod Væggen. I Begyndelsen klagede hun sig lidt under Søvnen. Men snart blev hun rolig.

Under en fortrolig Samtale inde i Daglig-

stuen havde Fru Anrion tilbudt Gabriel at sende Bud efter en af Byens hellige Plejesøstre, som kunde være der om Natten. Gabriel havde dog ikke modtaget Tilbudet. Han var bange for, at Synet af et saadant fremmed Menneske yderligere skulde opskræmme Ingrid. Han vilde selv vaage.

Han havde flyttet en Lænestol hen ved Siden af hendes Seng, og her sad han hele Natten næsten uden at røre sig af Frygt for at vække hende. En lille Lampe brændte paa Toiletbordet bag en opstillet Bog, hvis Skygge bredte sig over det meste af Stuen.

Mens han sad der og lyttede til hendes Aandedræt, gennemisnet af Angsten for at miste hende, lyste Minderne fra deres Samliv i hans Sjæl som en straalende Stjernevej. Men det knugede ham at tænke paa, hvor uværdigt han fra først af havde taget mod hendes store Kærlighed, han, som var draget ud i Verden med sin Fars Bondevisdom prentet i Hjertet: »Tro ikke din bedste Ven over en Dørtærskel!« Hvor havde hun gjort de Ord tilskamme med sin uudtømmelige Gavmildhed!

Ja, ufortjent havde han erfaret det evige Under, som Kvindens Kærlighed var. I Blinde havde han fundet hen til Allivets Kilde,

havde drukket af Urvældet, som det brød frem fra Kvindehjertets Dyb til Husvalelse for alle ensomme og besværede i denne trøstesløse Verden. Dette store, tillidsfulde Barn, hvis Enfoldighed han havde spottet, var bleven ham et helligt Væsen, i hvem en guddommelig Skytsaand havde aabenbaret sig som i hin brændende Tornebusk, hvorfra Abraham hørte Guds Stemme.

Noget efter Midnat rumlede en Vogn gennem Gaden og vækkede hende. Hun drejede Ansigtet om fra Væggen, fik langt om længe de søvntunge Øjenlaag op, og da hun saae ham sidde der i Halvmørket, løftede hun Haanden for at klappe ham. Den naaede ham dog ikke men faldt mat ned paa Sengekanten.

»Stakkels Gabriel!« sagde hun med sløret Stemme, — hun var allerede paa Vej tilbage til Søvnens Mørke. Men Gabriel saae, hvordan den svindende Bevidsthed om hans Nærværelse et Par Gange kaldte et svagt Drømmesmil frem i hendes Ansigt, inden hun blev helt borte.

Han bøjede sig ned og kyssede Haanden. Og i Tankerne gentog han et Par Verslinjer, som han huskede af et gammelt Digt:

Du fjerne og nære!
Du kæreste kære!

Mens Nattens sidste Timer langsomt skred, vendte hans Tanker sig mod Fremtiden. Han gjorde sig selv det Løfte ikke at ville sky noget Offer eller nogen Anstrengelse for at gøre Ingrid lykkelig og blive hendes Børn en god Fader. Saasnart hun var kommen vel over denne nye Krise, vilde han følge hende hjem til Danmark og bosætte sig der. Det vilde sikkert ogsaa blive nødvendigt for ham at skaffe sig en Indtægtsforøgelse, naar han nu fik en hel Familje at forsørge, og det kunde han kun gøre sig Haab om i København. Han vilde maaske blive nødt til at nedsætte sig som Manuduktør til Filosofikum eller søge almindelig Timelærergerning. Men det Offer var han Ingrid skyldig.

Dagen begyndte at gry. Den første Tøffelklapren hørtes paa Gaden, og et Par Vinduesskodder i Genbohuset blev slaaet op. Snart rørte der sig Liv rundt om. Men Ingrid sov stadig.

Gabriel følte sig tilsidst ængstet af denne underligt tunge Søvn. Han vidste ikke, at Dr. Bonnat for at sikre sin egen Nattero gerne blandede en god Portion Opium i sine Patienters Aftenmedicin.

Det blev højlys Dag, før hun vaagnede. Hun var da lidt ør i Hovedet men følte sig ellers meget bedre. Pulsen var næsten normal. Ogsaa hendes Sind var bleven roligere, og Foraarssolen, som lyste ind i Stuen, oplivede hende.

Da hun med Fru Anrions Bistand var bleven gjort i Stand og Gabriel atter sad hos hende, begyndte hun af sig selv at tale om, at de nu kunde gifte sig. Men stadig kom hun tilbage til, at deres Synd ikke derfor straks blev udslettet. Der vilde maaske gaa mange Aar, før de kunde vente Forsoning med Gud.

Nedtrykt over at mærke, hvordan hendes Tanker atter angstfuldt kresede omkring Døden og Dommen, kunde Gabriel ikke faa sig til at nævne sine Planer for deres Fremtid. Det maatte vente. Men idet han tog hendes Haand og klappede den, prøvede han paa efter fattig Evne at trøste hende, som man trøster et opskræmt Barn ved at gaa ind paa dets Tankegang.

»Du maa ikke gøre dig for mange Bekymringer, lille Ingrid. Hvorfor tænker du altid kun paa den Sorg, du har forvoldt, paa den Uret, du maaske kan have begaaet? Du har jo dog ogsaa været til Lykke og Glæde for

mange — ikke mindst for mig. Det har du ikke Lov til at glemme. Naar dit Synderegister paa Dommens Dag bliver læst op for dig, saa kan du trøstig pege paa mig og sige: »Se, denne stakkels Skovtrold har jeg til Gengæld gjort et Menneske af! Ham har jeg frelst ud fra det yderste Mørke og skænket udødeligt Liv.« Jeg er sikker paa, at Vorherre saa vil smile til dig og svare, at alt er dig forladt, fordi du fulgte Kærlighedsbudet, som han i sin Bibel selv har erklæret for den højeste Lov.«

Ingrid havde i Begyndelsen set paa ham med et tungt Blik. Men nu trykkede hun hans Haand ind mod sit Hjerte, hvor dette slog stærkt og livsvarmt under det høje Bryst. Hans Ord overbeviste hende ikke. Men hun forstod hans Hensigt og følte al sin Ømhed for ham strømme tilbage.

Lidt efter kom Fru Anrion ind og meddelte, at Doktoren var der. Ingrid erklærede imidlertid med stor Bestemthed, at hun ikke vilde se ham, og Gabriel opgav hurtigt sine Overtalelser. Han vidste, at naar hun havde faaet noget imod et Menneske, var det frugtesløst at forsøge nogen Paavirkning. Han maatte bekvemme sig til at gaa ud og gøre Doktoren en Undskyldning. Den krænkede Mand gik

fnysende bort og sendte ham straks en Regning paa hundrede Francs.

Den følgende Dag var Ingrid oppe. Hun sad nogle Timer i Solen henne ved Vinduet med et Par Puder i Ryggen og mindede med sit blege Udseende og sine matte Øjne om en Barselkone. Som en saadan følte hun sig i Virkeligheden ogsaa. Hun havde jo faaet sine Børn tilbage. Den Krise, hun i disse Dage havde gennemgaaet, stod nu for hende selv som et nyt Livs Fødselsveer.

Gabriel sad hos hende. Han havde bragt Foraarsblomster med hjem fra sin Morgentur, og da han saae hendes Glæde over dem, kunde han ikke længer tie om de Planer, han havde lagt for deres fælles Fremtid.

Ingrid hørte tankefuldt paa ham uden at afbryde. Men da han havde talt ud, rystede hun paa Hovedet.

»Nej, Gabriel, det Offer tør jeg ikke tage imod. Jeg kender jo din Mening om Forholdene hjemme. Har du ikke ogsaa ligefrem lovet dig selv, at du aldrig mere vilde vende tilbage til Danmark? Det har du engang sagt mig.«

»Det var ikke mig. Det var mit forhenværende, mit afdøde Jeg, hvis Arv og Gæld jeg ikke vedgaar.«

»Alligevel, Gabriel! Jeg har ikke glemt, hvor du følte dig ilde tilpas i København, da du sidst var hjemme. Jeg vil ikke være Skyld i, at du igen bliver skuffet.«

»Kære Ingrid, mine Forhold er jo helt forandrede. Jeg kommer dennegang ikke alene. Jeg faar mit eget Hjem. Og maaske kan jeg ogsaa faa lidt af en Opgave derhjemme. Jeg bilder mig det næsten ind.«

»Ja, en Ordning maa jo findes,« sagde Ingrid. »Og i Grunden er der vel kun to Udveje, naar jeg skal kunne have Børnene hos mig uden at behøve at undvære dig. Enten maa vi flytte hjem til dem, eller de maa komme ned til os. Og det sidste er naturligvis heller ikke saa let en Sag.«

»Du glemmer vist, hvad jeg berørte før, at jeg gerne skulde se at skaffe mig lidt Ekstraindtægt ved mit Arbejde, og den finder jeg lettest i København.«

»Ja, det er sandt! Og det bliver vel nok det allersværeste for dig, Stakkel! Hvordan skal det gaa?«

»Du skal se, Ingrid, det gaar altsammen meget lettere, end vi bilder os ind. Det er ingen Talemaade, naar jeg siger, at jeg nu længes efter at komme hjem og blive hjemme. Jeg har ganske vist ikke mange opmuntrende

Minder at tænke tilbage paa fra min Fortid i Hjemlandet. Glemme det har jeg dog aldrig kunnet. Hvert Foraar, naar jeg vidste, at nu blomstrede Anemonerne derhjemme, kunde jeg være syg af Længsel efter at se Skoven springe ud. Det kan maaske lyde underligt for dig; men jeg skulde næsten tro, at Hjemveen har været den stærkeste Følelse hos mig i disse mange Udlændighedsaar. Jeg har blot ikke villet tilstaa det for mig selv, fordi jeg aldrig havde mødt Genkærlighed hos nogen. Den fandt jeg først hos dig. — Stol paa mig, Ingrid! Og ræk mig nu din Haand og sig, at vi er enige!«

Ingrid bad dog om Betænkningstid. Men allerede den næste Dag kom hun med et Forslag, som de hurtigt enedes om.

Det gik ud paa, at hun og Børnene i den første Tid skulde bo alene et Sted paa Landet, ikke længere borte fra København, end at Gabriel let kunde se derud og altid tilbringe sine Feriedage hos dem. Paa den Maade skulde Børnene lære ham at kende og lidt efter lidt gøres fortrolige med, at han havde indtaget deres afdøde Fars Plads i Hjemmet. Det var særlig Kaares vanskelige Sind, hun ængstedes for. Han havde forgudet sin Far, og hun havde ikke glemt, hvad

denne havde fortalt hende om Drengens Vægring ved at høre hendes Breve.

Men ogsaa for sin egen Skyld ønskede hun en Tid at leve i Stilhed sammen med Børnene, saa de rigtig kunde komme til at mærke, at de havde faaet deres Mor tilbage. Hun trængte selv til Fred og Hvile for Sindet efter alt, hvad hun i de sidste Aar havde gennemlevet. Desuden laa der bag hendes Plan den skjulte Tanke, at hun ved en saadan rent foreløbig Ordning viste Mindet om den Afdøde et Hensyn, der vilde have tilfredsstillet ham, — og derfor ogsaa det Haab, at Rudolf vilde tilgive hende, naar han fra sin Himmel saae, hvor lykkelige de alle var bleven.

X.

Der findes i Nordsjælland en Egn, der mærkværdigt nok endnu ikke er bleven omdannet til Kolonihave, skønt den er en af de allersmukkeste i Danmark. Den har haft den Lykke at forblive uopdaget af den store Landliggersværm fra Hovedstaden, der jo ellers efterhaanden har tilegnet sig de fleste sjællandske Naturskønheder og pindet Jorden ud i Villagrunde.

Det kommer velsagtens af, at Stedet ligger godt gemt bag høje Banker og store Skove, og at Jernbanens Edderkoppenet endnu ikke har naaet det. Maaske ogsaa af, at der ingen Havstrand findes i umiddelbar Nærhed, hvor Folk kan spasere om i paradisisk Nøgenhed med et moderniseret Figenbladsbælte omkring Lænden og lade deres egne Yndigheder beundre af Naboerne.

I denne skjulte Egn ligger der under en høj Skrænt en forhenværende Skovfoged-

bolig, hvor efter Sagnet Christian Winther skal have digtet »Hjortens Flugt«. Den gamle Digter har i hvert Fald boet her et Par Somre i Husets Storstue, der indtil for nogle Aar siden stod saa temmelig uforandret fra hans Tid. Det var et mørkt og lavloftet Værelse med smaa Vinduer til to Sider. Til den ene Side, der vendte ud imod Haven, var Ruderne næsten overgroet af Rosenranker; til den anden var Udsigten fri til et idyllisk Fjord- og Skovlandskab, der maa have frydet hans danske Sangfuglehjerte. En af Omegnens Præster, der var bleven gammel og søgte sin Afsked, havde købt Stedet for at henleve sin Alderdom der. Han byggede det gamle Stuehus om, satte større Vinduer i og anbragte en Veranda ud mod Fjorden. Men før han naaede at sætte sig tilrette paa sit Hjal, overraskede Døden ham i hans Præstegaard.

I de samme Dage, som Gabriel og Ingrid vendte tilbage til Landet, blev Huset udbudt tilsalgs i Aviserne, og en Ugestid senere, efter at de i al Stilhed var bleven viet ved Hjælp af et Kongebrev, var Huset deres Ejendom.

Inger, der siden Hjemkomsten havde boet paa et lille Hotel i København sammen med

sine Børn, fik nu travlt med at indrette deres nye Hjem, saa det kunde staa færdigt inden Sommeren. Mens Gabriel blev i Byen for at komme under Vejr med Mulighederne for en eller anden Ansættelse, indlogerede hun sig midlertidig i en gammeldags Færgekro der i Nærheden og gik en Tid helt op i Samlivet med Børnene og i Forhandlinger med Haandværkere og Flyttefolk.

Af Indboet fra sit tidligere Hjem lod hun for Gabriels Skyld kun enkelte Ting føre dertil, mens Resten blev solgt. Men paa Auktionen efter den gamle Præst skaffede hun sig Erstatning. Her købte hun ogsaa Dækketøj og det meste af Køkkenudstyret.

Imidlertid gik Gabriel inde i København og prøvede at finde sig tilrette i de hjemlige Forhold. Det gik i Begyndelsen ikke saa godt. Han følte sig som tidligere frastødt af Tonen i Byen, af den sladderagtige Presse og hele det offenlige Livs Mangel paa Værdighed. Men som den sagtmodige Epiktet, hvem han i den senere Tid flittigt havde studeret, søgte han at forlige sig med Tilstandene ved Hjælp af den Betragtning, at enhver Ting ligesom en Vandkrukke havde to Hanke, og at det galdt om at tage fat i dem begge for at faa det rette Greb paa

den. De samme Folk, der boltrede sig i Samfundets Overflade som graadige Hajer, kunde i det skjulte være gode Familjefædre, opofrende Venner, kærlige Sønner. Hvordan saae han vel selv ud i sine Medmenneskers Øjne? Og dog havde Ingrid tillidsfuldt taget dette mislykkede Ler mellem sine nænsomme Hænder og ikke sluppet det trods alle skræmmende Advarsler.

Hvad andet havde han da at gøre end at gaa ud iblandt Menneskene og bekende, hvad han personlig havde erfaret om Kærligheden og dens Undergerninger — ikke denne taagede Mandfolke-Altruisme, der vilde omfavne Millionerne og i Virkeligheden kun var en finere Form for Selvkærlighed, men Kvindens Elskovslidenskab, der i sin Blomstring var lutter Hengivelse, Selvopofrelse og Tilgivelse, og hvorfra alle gode Følelsesspirer havde deres Udspring.

For at erfare lidt om sine Udsigter til at opnaa et ekstraordinært Lektorat ved Universitetet søgte han en Dag Dekanen for det filosofiske Fakultet. Det var Professoren i Arkæologi og Kunsthistorie, den bekendte Klemens Junge. Paa det Brev, hvori han forud havde anmodet ham om en Samtale og nævnt sit Ærinde, havde han kun faaet et

kort, telegrafisk Svar fra den optagne Mand, hvorfor han var forberedt paa at blive affærdiget med et Par Talemaader. Det gik imidlertid helt anderledes. Den høje, prælatagtige Professor modtog ham med munter Ligefremhed, ja med en Spøg, hvad der forundrede ham saa meget mere, som han netop i de samme Dage havde set hans Foredragsvirksomhed ondskabsfuldt angrebet i nogle Aviser.

»Jeg vil straks tilstaa for Dem, Dr. Vadum, at jeg var uvidende som et Barn om Deres Eksistens. Men jeg har underrettet mine filosofiske Kolleger om Deres Forespørgsel, og jeg kan glæde Dem med, at den vil blive gjort til Genstand for velvillig Overvejelse. Jeg hører, at De har skrevet en Bog om Schopenhauer, der har vundet Anerkendelse ogsaa i Udlandet. Jeg skal ved Lejlighed gøre mig bekendt med den.«

Gabriel bad ham om at spare sig Ulejligheden. Det var en Bog, der tilhørte et overvundet Standpunkt hos ham. Den Ros, han havde faaet for den, var det ham nærmest imod at tænke paa.

Klemens Junge lo.

»Naa! Det har De Raad til! . . . Ja ja, jeg kender naturligvis lidt til det samme fra

mig selv. Vi frembringende Aander har det paa det Punkt omtrent som Kvinderne. Vi er ikke saa glade for at blive berømmet for vor Fortid. — Men lad mig nu høre! De skrev til mig, at De havde levet en Række Aar i Udlandet. I Frankrig og Italien, ikke sandt? Og hvordan var det? Ogsaa i Grækenland har De været.«

»Ja.«

»Undskyld, at jeg nævner det, Dr. Vadum, men De maa med andre Ord være en Mand, der i økonomisk Henseende er ganske frit stillet.«

»Mine Forældre efterlod sig nogen Kapital.«

»Men Gud bevare mig vel! Hvorfor bliver De saa ikke derude? Hvad vil De dog her? Mon De rigtig husker, hvad det er for en Ormerede, De vender tilbage til?«

Der glimtede lidt af et Smil i Gabriels alvorlige Ansigt.

»Jeg kunde vende Spørgsmaalet om mod Dem selv, Professor Junge. Med Deres videnskabelige Navn vilde det sikkert være en let Sag at faa baade det ene og det andet Universitet i Europa til at tilbyde Dem en Lærestol. Men De bliver dog i Ormereden.«

»Jeg har mit Hjem her. Har Kone og Børn. Og — trods alt! — jeg vil dog gerne, at

mine Børn skal baade være og føle sig som danske.«

»Det er netop af en lignende Aarsag, jeg nu er vendt hjem og søger en fast Ansættelse, der kan virke som et Anker. Jeg har nemlig i disse Dage giftet mig.«

»Det er en anden Sag! Saa lykønsker jeg Dem! Med en god Veninde ved sin Side kan man roligt lade Giftsnogene hvæse. Mine Ord før skulde naturligvis heller ikke forstaaes bogstavelig. Jeg vilde blot sige, at De efter saa lang Tids Fraværelse rimeligvis vil finde adskilligt herhjemme anderledes, end De har forestillet Dem.«

Gabriel forsikrede, at han ikke gjorde sig Illusioner. Han fortalte lidt om sin københavnske Fortid, og Samtalen gled ind paa Byens mægtige Udvikling, som dog foreløbig kun havde givet den en Storstads Ydre, mens dens Væsen endnu var præget af den halvvoksne Alders Holdningsløshed.

Klemens Junge følte sig tilsidst interesseret af sin underlige Gæst, som trods ti Aars Omflakken i Verden sad der saa bondeagtig forlegen og snoede paa et af sine lange Skæghaar. Han kunde blot ikke begribe, at det var den samme Mand, om hvem den ene af de filosofiske Professorer havde sagt, at

han havde forslugt sig paa Schopenhauer og i sine Skrifter kastet ham op sammen med sin egen Galde.

Næsten to Timer varede Samtalen. Gabriel havde netop rejst sig for at gaa, da Døren til Professorens private Lejlighed aabnedes, og en smuk lille Pige paa seks—syv Aar svang sig ind, hængende i Dørgrebet med begge Hænder og optrukne Knæ. Da hun opdagede den fremmede Mand, sprang hun forskrækket ned, blev rød i Hovedet og vilde løbe ud. Men Professoren standsede hende.

»Siden du nu er herinde, kom saa hen og sig pænt Goddag!«

Gabriel tog hende i Haanden.

»Du ligner din Mor,« sagde han.

»Kender De min Kone?« spurgte Klemens Junge overrasket.

Over Gabriels skæggede Ansigt gled igen et af disse Smil, der, fordi de var saa sjeldne, lyste op der som en Solopgang. Det var Erindringen om hin glade Bordscene i den berlinske Restaurant, hvor den smukke Professorfrue havde præsideret, og navnlig Modsætningen mellem hans egen Sindsstemning dengang og nu, som fik ham til at smile saa lykkeligt, at Klemens Junge studsede derved.

Da Gabriel havde forklaret sig, lo Professoren igen og sagde:

»Ja, den Aften husker jeg naturligvis godt. Tænk, og dengang var De nærværende! Desværre kan jeg ikke idag forestille Dem for min Kone. Hun er paa Besøg i Jylland. Men iaften venter vi hende forresten hjem. Det er derfor, vi allesammen er lidt kaade og hænger os i Dørene,« sagde han og rykkede for Spøg sin Datter i Øret.

Han fulgte Gabriel ud paa Gangen og fortsatte her:

»Der er for mig en Skavank ved denne Schopenhauer som ved det meste af den tyske Filosofi, vor egen Kierkegaard iberegnet. Det var en Ulykke, at dens Ophavsmænd næsten allesammen var Pebersvende. Man mærker aldrig paa disse spekulative Hoveder, at et Par Barnehænder nogensinde har rusket dem i Parykken eller en Husmor afbrudt dem i deres Meditationer med et Kys eller — Vorherre bevares! — med et Husholdningsregnskab. Men jeg maa bede om af og til at finde en Klat i Manuskriptet. Jeg sætter ingen Pris paa altid at faa Livet betragtet fra disse uendeligt højtsvævende Synspunkter, hvorfra en Løve og en Lus er lige store — og lige smukke.«

Gabriel, der følte sig ramt af den muntre Professors Ord, svarede ikke noget dertil men nikkede blot for at tilkendegive sin Forstaaelse. —

I den følgende Tid gjorde han efter Klemens Junges Raad sin Opvartning hos Universitetets Rektor, hos Departementschefen i Kultusministeriet og hos Formanden for Finansudvalget foruden naturligvis hos de forskellige filosofiske Professorer.

Paa den Maade gik igen et Par Uger for ham. Det blev til en næsten daglig Tiggergang frem og tilbage mellem Regeringskontorer, Rigsdagens Udvalgsværelser og Fakultetets Professorer. Og skønt han overalt kunde mærke, at Klemens Junge i Forvejen havde talt hans Sag, blev Resultatet stadig kun en Mængde venskabelige Haandtryk og halve Løfter men aldrig et virkeligt Tilsagn.

Langt om længe slog Befrielsens Time. Ingrid meddelte ham, at Huset nu stod rede til at modtage ham, og at hun ventede hans Hjemkomst med Utaalmodighed. Straks den næste Dag pakkede han sin Kuffert og rejste derud.

Efter Ingrids Ønske tog han med det sene Aftentog, for at Børnene kunde være i Seng, naar han kom. Hun vilde tage imod

ham alene. Fra den lille Landstation, hvor han stod af Toget, var der næsten halvanden Times Kørsel med Vogn, saa det blev Nat, inden han naaede hjem.

Vejen gik den meste Tid gennem Skov, og hvor Bøgekronerne lukkede helt over Vejen, var der mørkt. Men pludselig aabnedes Udsigten, og Fjorden laa foran ham med Forsommernattens Eventyrstemning over sine skovklædte Kyster. Et enligt, rødt Lys saaes derude. Først troede han, at det kom fra Søen; men da han opdagede Konturen af en Skrænt bag det, kom hans Hjerte til at banke. Han forstod, at det var hans Hjem, der allerede her sendte ham en fortrolig Velkomsthilsen. Hans eget Hjem!

Ingrid stod ude paa Trappen, da han kom. Hun havde ladet Pigerne gaa i Seng og hjalp ham selv Rejsetøjet af Vognen. Efter at den var kørt, tog hun ham i Haanden og førte ham ind. I Spisestuen stod et Bord dækket. Men foreløbig var de altfor optagne af hinanden til at kunne tænke paa at spise. Gabriel var især henrykt ved at se, hvor frisk Ingrid saae ud. Hun var nu igen helt den gamle og fortryllede ham med sin Iver for at vise ham Lejligheden og alt, hvad hun havde faaet udrettet. Hun vilde abso-

lut have, at han skulde se det hele med det samme.

Til den ene Side af Spisestuen laa Dagligstuen, hvor der brændte en Lampe med rødt Slør. Det var det Lys, der gennem den aabne Verandadør havde skinnet ham imøde i en halv Mils Afstand som et Havnefyr. Til den anden Side laa den tidligere Sommerstue, hvor Christian Winther havde boet. Den var nu indrettet til Arbejdsværelse for ham. Ogsaa herinde brændte en Lampe. Reolerne var endnu lidt tomme, men der var Skrivebord, Pult og andre gammeldags Studerekammermøbler, som Ingrid altsammen havde købt paa Auktionen efter den gamle Præst. Herfra havde hun ogsaa hjemført den Gipsbyste af Luther, som var anbragt oven paa Reolen.

»Ham skal du have at se paa, naar du sidder her med dine stygge Filosoftanker,« sagde hun med Armene om hans Hals.

Soveværelserne laa ovenpaa. Heroppe dæmpede Ingrid Stemmen for ikke at vække Børnene. Udenfor hendes eget Soverum var der en lille Altan, der vendte ud imod Fjorden. Den var lige stor nok til, at de begge kunde staa derude, naar de holdt hinanden om Livet. Paa Nordhimlen flimrede allerede

Lyset af det tidligste Daggry. De kunde ogsaa høre, at Kragerne var ved at vaagne inde i Skoven.

»Synes du ikke, at her er dejligt?«

»Jo, Ingrid!«

»Smukkere end noget andet Sted, vi har set? For det synes jeg!«

»Det synes jeg ogsaa.«

»Ogsaa smukkere end oppe fra dine Rødstensklipper?« spurgte hun drilsk. »Ti tusinde Fod over Menneskeskraalet. Kan du huske?«

»Jeg husker dem,« sagde Gabriel lidt flov og mindedes Klemens Junges Ord.

Ingrid stod lidt med Hovedet paa hans Skulder. Saa sagde hun med et lille Suk:

»Nu savner jeg kun een Ting for at være saa lykkelig, som et Menneske kan blive her paa Jorden.«

»Og hvad er det?«

»Det veed du godt,« sagde hun og kyssede hans Øreflip. »Men nu maa vi gaa ned. Teen bliver kold. Og jeg har varme Kommenskringler til dig.«

XI.

Den næste Dag blev Børnene forestillet for Gabriel. Han havde allerede set dem et Par Gange under Opholdet i København; men først nu fortalte Ingrid dem, at han var deres nye Far.

For Kaare kom Meddelelsen ikke overraskende. Den stolte og indesluttede Dreng, som ganske havde sin Mors Ydre, gav Gabriel Haanden og bukkede korrekt men røbede straks et fjendtligt Sindelag overfor sin Fars Efterfølger. Tage derimod, der endnu var for lille til at forstaa noget, sprang op paa hans Knæ og var henrykt over at have faaet en Legekammerat med Skæg.

»Du maa have lidt Taalmodighed med Kaare,« sagde Ingrid bagefter. »Han er i Virkeligheden en kærlig Dreng og vil snart komme til at holde af dig.«

I de følgende Dage var Gabriel beskæftiget med at indrette sig i sin Stue. Han længtes

nu efter sit Arbejde. Det paabegyndte store Samlerværk, der skulde dokumentere Menneskehedens Nedgang, havde han en Tid ment at kunne redde ved en Omarbejdelse. Nu havde han helt lagt det paa Hylden. Som hans Liv var blevet et andet, skulde ogsaa hans Arbejde begynde helt fra nyt. Det Hjernespind, han i sine lange Ensomhedsaar havde forpuppet sig i, var jo dog uhjælpeligt bristet. Han var tumlet ud i en ny Tankeverden som en honningberuset Humlebi i Sommersolen.

Fra København var der kommen flere Kasser med Bøger, som han fik travlt med at udpakke og ordne paa Reolen. Samtidig var han optaget af at lære Egnen rigtig at kende. Han begyndte igen paa sine lange Spasereture, og det var ham en Sorg, at han i Almindelighed maatte undvære Ingrids vante Følgeskab. Hun havde altid fuldt op at gøre i Køkken, Have og Vaskerhus, gik i det hele saa ivrig op i Husførelsen og i sine Børns Opdragelse, at han undertiden kunde føle sig en Smule tilovers. Dette Køkkenregimente gav hende desuden et Væsen, der kunde blive ham lovlig dominerende. Det var den tidligere Præstekone, der igen begyndte at udfolde sin Myndighed.

Paa forskellig Maade blev han i det hele mindet om, at deres Eventyrflugt var tilende. Nu galdt det om at holde Balancen paa den vanskelige Glidefart ned i Dagliglivets tungere Luft.

Til sine Strejfture omkring i Skovene eller ad Kløvermarkernes og Rugagrenes halvskjulte Stier fik han i Stedet for Ingrids Selskab en usynlig Ledsager i Christian Winther. Siden han tilfældigt var bleven Stuekammerat med den gamle Digters Aand, havde han givet sig til at genopfriske Erindringen om hans Poesier, og det var med dyb Bevægelse, han paany læste disse halvglemte Sommervers om Naturens og Kærlighedens Hverdagsglæder. Deres Toner fulgte ham paa hans Vandringer, hvor han syntes at høre dem klinge igen fra Solsortens og Mejsens Struber. En Tid i hans Ungdom havde Christian Winther været ham den kæreste af alle danske Digtere. Men først nu forstod han ret disse sødt vemodige Strofer, der saa vidunderligt udsang hans egen Hjemglæde.

Dybt inde i Skoven paa dennes højeste Punkt var en aaben Plet, hvor han undertiden søgte op. Her stod en enlig Gruppe store Bøge og under dem en gammel mosgroet Bænk, der velsagtens i sin Tid var

bleven anbragt der for Udsigtens Skyld. Der var saa stille, som om der ellers aldrig mere kom et Menneske. Et Pindsvin eller en Grævling kunde rasle i det tørre Løv, en Spætte smaadundre paa en Træstamme; men hvad der naaede ham af menneskelig Lyd, naar han sad paa Bænken, kom altid langt borte fra. Her mødtes han med sin Fortid. Til denne Stilhed søgte han derfor op, naar han under Familjelivets uundgaaelige Forviklinger nu og da følte Trang til at bringe sine gamle Guder et Offer.

En Dag, da han vendte hjem fra sit Morgenbad i Fjorden, stod Ingrid paa Verandatrappen og viftede til ham med en Avis.

»Efter sikkert Forlydende er Dr. phil. Gabriel Vadum efter Konsistoriets Indstilling bleven ansat som Docent ved Universitetet,« forkyndte hun.

Avisens Meddelelse blev senere paa Dagen bekræftet gennem et Telegram fra Klemens Junge, der sendte ham sin Lykønskning.

Om Aftenen, mens de sad paa en Bænk ude i Haven og betragtede Solnedgangen, spurgte Ingrid ham, hvad han egenlig havde i Sinde at foretage sig derinde paa Universitetet. Det var første Gang, han mærkede nogen Interesse hos hende for hans nye Virk-

somhed udover den, der knyttede sig til selve Stillingen. Hun hørte ogsaa ret opmærksomt paa ham, mens han udviklede sine Arbejdsplaner for hende; men der kom i hendes Blik noget indadvendt og tungt, som han i de sidste Dage et Par Gange havde iagttaget hos hende, et Udtryk, han genkendte fra hendes Sygdomstid, hvorfor det ængstede ham lidt.

Tilsidst tog hun hans Haand og lagde den i sit Skød.

»Kunde du blot dele min Tro, Gabriel!« sagde hun.

»Det gør jeg vist i Grunden. Naar det kommer til Stykket, bruger vi Mennesker blot forskellige Ord om den samme Ting. Og den Strid om Ord har kostet altfor megen Menneskelykke,« tilføjede han alvorligt.

Ingrid betragtede ham uden at forstaa, rystede saa paa Hovedet og talte ikke mere derom.

Men et Par Dage senere kom hun ind til ham i hans Stue, mens han sad og arbejdede. Hun var bleg, og da han spurgte hende om Grunden, satte hun sig paa hans Skød og brast i voldsom Graad. Hun var paany bleven skuffet i sit Haab om at faa et Barn. Og stadig saae hun heri et Tegn paa, at hun

trods Ægteskabet levede under Guds Vredes Dom.

Det hjalp ikke, at Gabriel fremsatte Formodningen om mere nærliggende Aarsager, blandt andre den, at Skylden kunde være hans, idet hans Fortids Udskejelser nu blev sørgeligt straffet paa dem begge. Som tidligere afviste hun alle den Slags Indvendinger med den Erklæring, at Gud var almægtig.

I sin Trøstesløshed spurgte hun ham tilsidst, om han ikke vilde bede sammen med hende.

»Det er det eneste, der kan hjælpe os!« tryglede hun. »Hvorfor vil du ikke tro? Prøv det, Gabriel! Tænk paa, hvad det gælder for os begge to! Tænk, om vi kunde blive saa lykkelige at faa et Barn med hinanden!«

»Vær nu fornuftig, Ingrid! Du har jo selv saa ofte sagt mig, at jeg er en Hedning. Hvad kan det saa nytte?«

»Hvorfor sagde du saa forleden, at vi i Grunden troede det samme men blot brugte forskellige Ord?«

»Fordi jeg mente det.«

»Og saa tror du ikke engang paa Gud!«

»Jeg tror paa Kærligheden, Ingrid! Og siger ikke I Kristne, at Gud er Kærlighed? Det er nu rigtignok et Udtryk, som efter

min Mening ikke kan forsvares. Menneskelige Begreber lader sig ikke saadan anvende paa det guddommelige og dets Væsen. Men jeg er forvisset om, — og det er, som jeg forleden sagde, den Tro, jeg vil bekende for mine tilkommende Studenter-Elever — at i Kærligheden mellem Mand og Kvinde er Guddommen nærværende og gør os delagtige i udødeligt Liv. Udenfor Kærlighedslivet er det overhovedet forgæves at søge efter nogen Gud. Jeg veed da ikke, hvor det skulde være.«

Som vellært Præstekone havde Ingrid sit Svar paa rede Haand: »I Guds Ord, i Bønnen og de hellige Sakramenter.« Men hun kunde ikke tage Gabriel alvorlig, naar han talte om Religionen, og tav derfor stille. Hun fandt ham saa stakkels med hans ubehjælpsomme filosofiske Talemaader, som hun ikke kunde finde nogen Mening i.

I Stedet for at svare kyssede hun ham, rørt over hans Uforstand, og sagde blot:

»Jeg vil være taalmodig!«

Saadan gik Sommeren for dem og den efterfølgende Tid. Paa denne Maade levede de Side om Side, hver optaget af sit og dog bestandig inderligere forenede af den stærke, gaadefulde Magt, der tilgiver alt, der fordrager alt og overvinder alle Modsætnin-

ger. Gennem mange Brydninger modnedes de i Fællesskab og dog hver for sig som et Par Tvillingfrugter, der næres gennem den samme Blomsterstilk. Og hver Gang Ingrid i Aarenes Løb paany skuffedes i sit Haab om at blive Mor, knyttede Sorgen derover og begges Skyldbevidsthed dem blot fastere til hinanden, saa forskelligt de end tænkte om Aarsagen.

Udkommen er af *Henrik Pontoppidan:*

Smaa Romaner.

Kirkeskuden	Pris Kr. 3.00
Sandinge Menighed	— 1.25
Ung Elskov	— 2.75
Isbjørnen	— 1.75
Minder	— 2.50
Vildt	— 3.00
Den gamle Adam	— 2.00
Nattevagt	— 2.00
Højsang	— 1.50
Lille Rødhætte	— 3.00
Det ideale Hjem	— 4.00
Det store Spøgelse	— 0.40
Borgmester Hoeck og Hustru	— 2.00
Hans Kvast og Melusine	— 1.50
Den kongelige Gæst	— 2.00

FR. BAGGES KGL. HOFBOGTRYKKERI
KØBENHAVN